

Lưu Quang Minh

Mẹ Loan

Chẳng biết từ bao giờ, hễ mở miệng nó lại gọi cô là “mẹ”. Thằng bé chơi đùa, nghịch ngợm phá phách thế nào để mà bị té, khóc ré lên. Cô hốt hoảng chạy lại đỡ nó, ôm vào lòng, vừa xoa dầu lên chỗ đau vừa dỗ dành.

“Mẹ Loan ơi con mắc...”

Trưa trời trưa trệt. Cả lớp hai mươi mấy thiêu thiêu trên những chiếc chiếu nhỏ nhắn trải dưới sàn phòng.

“Ừ, để cô dắt con đi!”

“Xi” xong, kéo quần lên cho nó, cô bẹo yêu má thằng bé một cái.

“Con là con hư lắm, chẳng bao giờ chịu ngủ trưa đâu, toàn nhắm mắt để đấy. Cô là cô biết hết đó nha!”

“Dạ, nhưng mà con không có buồn ngủ ạ. Mẹ ơi hay là mẹ ru con ngủ nha mẹ.”

Thằng nhóc lạnh quá. Gần chục năm gắn bó với mái trường mầm non, hết lứa này đến lứa khác, trẻ thương và bám cô rất nhiều. Thế mà, chẳng hiểu sao dạo gần đây riêng thằng bé con cứ hay làm cô xúc động. Nhiều lúc xúc động lắm, nghe tiếng “mẹ” thôi cũng đủ làm cô hoen cả hai mắt.

Như thế giữa cô và nó vốn sẵn tình mẫu tử, máu mủ ruột rà vậy. Cô út, sống một mình với cha mẹ. Máy anh chị em đều làm ăn xa, rồi dựng vợ gả chồng hết, thỉnh thoảng lâu lâu mới về chơi. Nên một tay cô chăm sóc hai ông bà già. Rồi lần nọ, mẹ run run cầm tay cô bảo: “Đi làm chăm trẻ về nhà chăm già, biết khi nào mới chăm một người con thương?”

Đáp lại chỉ có sự im lặng, đôi mắt buồn chênh vênh xa xăm ngoài ô cửa sổ.

“Àu ơ ... ví dầu

Cầu ván đóng đinh

Cầu treo lắc lẻo

Gập ghềnh khó qua...

Àu ơ ...

Khó qua mẹ dắt con qua...

Con đi trường học

Mẹ đi trường đời ...”

Nó nằm một lúc đã ngủ ngon lành. Cô phe phẩy cái quạt một hồi rồi bỏ xuống, ra ngoài sân ngồi chơi với mấy cô bảo mẫu. Câu chuyện nhiều vụn vặt, qua loa, không đầu cuối cốt xua mau cái nóng bức

ngọt ngọt pha lẫn ẩm đậm của trưa hè.

“Chị để ý bố thằng bé này ngày nào cũng đón con muộn. Khổ, chắc mãi làm ăn. Đường xá thì kẹt xe, đủ kiểu.”

“...Đi đâu cũng một điều mẹ Loan, hai điều mẹ Loan, người khác dắt đi nhất quyết không chịu là không chịu, con nít ghê thật đấy! Mà lạ nhỉ, chưa thấy mẹ nó đến rước con bao giờ...”

Cô nhặt mấy cái lá vàng héo hắt rụng dưới bậc thềm dồn gọn vào một góc. Những tia nắng xuyên qua tán cây rộng xum xuê trên cao rọi xuống sân tạo thành vô số mảng vàng cam, khi gay gắt, khi chập chờn le lói.

Buổi chiều có giờ học vẽ. Cô phát cho mỗi bé một tờ giấy, một hộp sáp màu, một cây bút chì, một cục gôm.

Hai mươi mấy cái đầu nhỏ xinh chụm trên những tờ giấy trắng tinh, cặm cụi tô vẽ, mãi mê thỏa sức trí tưởng tượng. Cô nhắc:

“Cả lớp ngẩng đầu cao lên nào các con, thẳng lưng lên.”

* * *

“Mẹ Loan ơi mẹ Loan, con tặng mẹ nè...”

Tan học, cô ngồi cùng bọn trẻ chờ phụ huynh đến rước. Nó lon ton chạy lại đưa cho cô bức tranh nguệch ngoạc. Cô mở ra xem, xoa đầu nó:

“Giỏi quá, con vẽ đẹp lắm!”

“Bố con nè, con nè, mẹ Loan nè.”

Nó chỉ từng khuôn mặt, nét vẽ ngây ngô, hình thù méo mó.

Cô thoát giật mình, mặt lại thấy nóng bừng.

“Bậy nào. Đây là mẹ con chứ!”

“Không, là mẹ Loan mà. Con vẽ mẹ Loan mà.”

Cô thấy hơi chóng mặt. Mất một lúc mới lấy được bình tĩnh, cười trừ:

“Ừ, cô cảm ơn con. Nhưng con vẽ thiếu một người rồi. Vẽ vậy chưa đủ đâu. Con vẽ thêm mẹ con nha...”

Chưa nói dứt, cô nhận ra bố nó đã đến. Nó la lên sung sướng:

“A hôm nay bố rước sớm. A hôm nay bố rước sớm...”

Bố nó đến sớm hơn thường ngày thật. Cô đưa cặp sách cho người đàn ông, nhận ra được từ đầu tới chân anh toát ra là hàng chục điều lo toan, nhọc mệt với công việc vốn dĩ lắm bộn bề.

“Dạ này anh bận lắm phải không ạ?”

“Dạ vâng, nhưng hôm nay tôi ráng thu xếp một ngày chở cháu đi ăn tiệm.”

“A hôm nay bố cho đi ăn tiệm. Thích quá, thích quá...” – Nó nhảy cẫng lên.

Thằng bé “ạ” chào “mẹ” ra về. Lên xe rồi còn vẫy tay tạm biệt cô cho đến khi chiếc xe máy khuất xa cánh cổng trường mẫu giáo bằng sắt to đoàng.

Về nhà, suốt đêm cô trần trọc nghĩ ngợi mông lung đủ chuyện. Mỗi khi vừa chợp mắt hơi thiu thiu cô lại thấy ngay bức tranh thằng bé vẽ mình, có cả nó và bố nó, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng người mẹ đâu. Cô thắc mắc lắm, cả đêm khó chịu, bồn chồn không yên giấc.

Khuya lác khuya lơ, đâu đó trong tiềm thức văng vẳng:

“Mẹ Loan ơi!”

Cô choàng tỉnh. Tiếng “mẹ” nghe sao mà thân thương triu mến quá. Chợt ngộ ra rằng, từ lúc nào cô thấy mình thèm biết mấy được nghe tiếng thằng bé gọi.

Đôi mắt dần hoen cay.

* * *

Cả lớp học hát, ngân nga theo cô:

“Ba là cây nến vàng. Mẹ là cây nến xanh. Con là cây nến hồng. Ba ngọn nến lung linh. Thắp sáng một gia đình...”

Thằng bé gân cổ ê a, khoái chí lắm. Cô vẫn thường gọi nó là “con”, xưng “cô”. Như với bao đứa trẻ khác. Nhưng sao giờ cô muốn là “mẹ” quá. Giá có thể ôm nó vào lòng, chiều chuộng thật sự như một đứa con mình mang nặng đẻ đau.

“Mẹ Loan ơi, con cho mẹ Loan xem cái này!”

Nó đưa cho cô bức tranh. Vẫn là những nét bút nguệch ngoạc, những mảng màu lem luốc, hình hài méo mó ngô nghê. Cô nhận ra ngay người nó vẽ trong tranh là ai.

“Con vẽ mẹ rất đẹp...”

Cô cười xúc động.

“Mẹ con đẹp đúng không mẹ Loan. Con thương mẹ con lắm!”

Thì ra, nó muốn vẽ riêng một bức tranh to để dành tặng mẹ.

* * *

Mẹ nó đến rước, cũng là lần đầu tiên cô biết mặt. Người phụ nữ may mắn ấy với dáng vẻ mỏng manh yếu ớt, cất tiếng chào cô:

“Chị cho em đón cháu...”

Trong lòng cô ngổn ngang nhiều suy nghĩ, cô chỉ có thể đưa cặp xách của nó mà không nói được gì thêm.

“Em ở nhà nội trợ, người vốn hay bệnh nên ít khi ra ngoài. Việc đưa đón bố cháu lo hết. Nhưng hôm nay anh phải đi tỉnh đột xuất.”

Rồi là những hồi hạn việc học hành, ăn ngủ, vui chơi của thằng bé.

Cô muốn trả lời cặn kẽ, vì chẳng ai rành tành tình nó hơn.

Nhưng cô chỉ đáp lại qua loa một cách chiếu lệ. Tại làm sao?

Bóng một mẹ một con trong ánh nắng chiều tấp tễnh in đậm vào tâm trí. Khung cảnh ấy cô vẫn thường mừng tượng, trong những đêm khuya khoắt quanh quẩn nhất.

“Mẹ Loan ơi!”

Bừng tỉnh. Hai giờ sáng. Cổ họng cô khô khốc, bỏ chần xuống nhà rót nước uống. Cô nhớ lại:

“Cái nghề mình nó thế em ạ. Không yêu con người khác như chính con cái mình thì không thể theo nghề lâu được đâu...”

Ngày chân ướt chân ráo còn là giáo sinh mầm non vào trường, trong một lần nóng giận cô đã quát vào mông một bé rất đau đến nỗi bé khóc ré lên, chỉ vì bé quá hư.

Về sau nghe những lời này, cô ân hận lắm. Một cô bảo mẫu đi trước đã nhấn nhủ với đàn em như thế. Phải rồi, đã chẳng yêu quý trẻ con thì biết làm sao dạy trẻ con nghe lời...

Có thể sau này chẳng may mắn cô sẽ không lấy chồng, sinh con. Cô biết. Nhưng cô vẫn hạnh phúc và tự hào khi mình đã từng là mẹ của rất nhiều trẻ con. Những đứa trẻ ngoan ngoãn, những đứa con nghịch ngợm, biết bao khuôn mặt nhăn nhó những nhéo mít ướt và trăm nghìn nụ cười thơ bé...

* * *

" Mẹ Loan ơi, mẹ ru con ngủ nha mẹ!"

Một buổi trưa hè nơi trường mẫu giáo, trong lớp lá của những thiên

thần đang say ngủ, tiếng ru của một người mẹ dịu dàng, đầm thắm
xua tan cái nóng bức oi ả, xua cả những buồn bã trần trở của mỗi
kiếp người.

“Àu ơ ... ví dầu

Cầu ván đóng đinh

Cầu treo lắc lẻo

Gập ghềnh khó qua...

Àu ơ ...

Khó qua mẹ dắt con qua...

Con đi trường học

Mẹ đi trường đời ...” ./.

Lưu Quang Minh – 5/2009

<http://vn.myblog.yahoo.com/lqmproduction>

Lưu Quang Minh

Bắp xào ơi !

Từ thuở bé, tôi đã thích ăn bắp xào. Từng hạt bắp vàng rộm thấm bơ với mỡ hành nóng hôi hổi, ăn đến đâu ứa nước miếng đến ấy, cứ nghĩ đến thôi bụng đã không khỏi cồn cào. Mỗi lần có khách, mẹ tôi bắc chảo lên bếp ga mini, cho ít dầu, đợi sôi. Rồi hạt bắp non tẽ sẵn mẹ thả vào chảo, đảo nhanh, tiếng lép lép. Đợi xít lại cho ít bơ - cái loại margarine hộp vàng của Tường An, thơm phức. Mẹ đảo đều tay, tôi nghe nức mũi, thêm nhỏ dấm. Nào đường, nào muối, nào hành, nào tôm khô, thêm tí bột ớt, mỗi cái một hai muỗng, đảo cho thật đều. Đến khi bắp chín tới, bóng lườn, mùi gia vị quyện vào nhau, mẹ đổ ra hộp giấy liền tay.

“Ba nghìn, cháu ạ!”

Đưa tiền xong, chị học sinh mở hộp, ăn ngay.

Đi học về, tôi cùng mẹ đẩy xe bắp xào ra đây đứng bán. Mẹ chỉ bán tầm ban tối, khoảng ấy người ta mới ra nhiều. Trừ những hôm mưa to, bình thường khi nào cũng có khách. Họ ra ngồi hóng gió, tâm sự,

dắt trẻ con chơi đùa.... Hồ Con Rùa nổi tiếng mát nhất Sài Gòn. Có hôm xe máy dựng quanh hồ chật ních, người ra đông quá, chẳng còn chỗ thở mà hồ chỉ bớt mát đi chút ít. Nhưng là dịp cho mấy xe hàng của mẹ con tôi làm ăn. Mẹ đảo bắp mỗi tay, khách cứ thúc: “Nhanh lên chị, hai hộp nữa...”. Có những hôm trời trở lạnh, khách cầm hộp bắp trên tay, vừa nhai vừa xuýt xoa.

Vòng quanh hồ ít nhất 4 5 xe hàng. Người mực khô. Kê nước ngọt. Kẹo bông, bong bóng. Cả những xe bắp khác. Mẹ còn bán bắp luộc, bắp nướng. Mọi thể loại bắp là thế, bán chạy nhất lại chỉ có bắp xào. Dù bắp luộc bùi bùi ngọt ngọt, bắp nướng mỡ hành dòn dòn thơm thơm, mỗi cái một vẻ riêng.

Mồ hôi mẹ ẫm đầy trên trán, thấm cả hai vai. Hôm nay đắt hàng. Mẹ nhận tờ 5 nghìn nhàu nhĩ, rút trong túi 2 nghìn, đưa lại người ta. Anh thanh niên cầm hộp bắp chạy vội ra ghế đá, có cô người yêu đang chờ. Cả hai nói cười vui vẻ, hòa cùng tiếng trẻ khóc vắng vắng từ xa. Thì ra thằng bé té, bố nó sững sờ: “Chạy chi cho lắm hả con!”. Hai bố con dắt díu nhau hóng gió, thằng bé hiếu động cứ trực chạy lon ton. “Phụt”. Hồ bắt đầu phun nước. Từng tia nước vun cao rồi hạ xuống tạo thành nhiều vòng cung long lanh trong suốt phản chiếu ánh đèn đường vàng nhạt. Tôi ngấm mãi không chán.

“ Hai cái bắp nướng, lệ coi!”

Tôi rút vội hai trái bắp nướng sẵn, để lên bếp than, quay đều. Vừa quay vừa quạt than. Bắp nóng rồi mới xối mỡ hành lên trên. Thấy đôi mắt vị khách hau háu nuốt nước miếng ừng ực, mẹ tôi hối: “Nhanh

con, khách chờ”. Tôi học mẹ cái kỹ tính, không làm thì thôi, nướng phải nóng giòn ăn mới thích, nhưng cũng không để lâu, bắp bị khét hết, mất ngon. Chảo mỡ hành mẹ làm sẵn, nêm nếm chút mặn ngọt, tôi lấy thìa trét đều lên bắp. Bắp nướng đã sỏ sẵn cây đũa tre dưới gốc, khách chỉ việc cầm ăn.

Thành phẩm tôi làm được ngầu nghiêng ngon lành. Hai cậu choai choai khoái khẩu: “Ái chà, mỡ hành béo ta!”. Phải nói món mỡ hành mẹ tôi làm rất vừa, ngọam một miếng rồi chỉ muốn xơi thêm. Trời về đêm, không khí se lạnh, xe cộ tấp nập ồn ào thừa vắng dần. Chỉ còn lại ánh đèn vàng, vài ba người nán lại chưa đành lòng về nhà đắp chăn. Mẹ và tôi thu dọn. Bếp than hồng đã tàn, hơi ẩm yếu ớt. Tôi ngáp dài một tràng. Mai đi học sớm rồi. Cát cuốn vở vào cặp, tôi phụ mẹ đẩy xe về.

“Học có khó không con?”

“Dạ, cũng hơi khó...”

Mẹ xoa đầu tôi:

“Ráng mà học, con ời!”

Câu nói ấy theo tôi mãi đến tận về sau, khi đã là một cô giáo cầm phấn đứng trên bục giảng bài cho học sinh nghe.

Có những chiều mưa bay lất phất, trên đường về ngang qua một xe bắp xào bắp nướng, chảo đặt trên bếp ga mini, cái quạt phe phẩy bên bếp than hồng, tôi không khỏi xao lòng.

Và hôm nay đi cùng người thương xuống phố, ghé Hồ Con Rùa, ngồi ghé đá nhìn ra xe bắp xào ngày ấy, gió se lạnh, tôi càng nhớ, nhớ da diết. Người thương tôi tựa tựa chàng thanh niên khi xưa, chiều

chuộng đồ dành, rồi vội vã chạy đi mua một hộp bắp xào.

Lần đầu nhận lời đi chơi, anh hỏi:

“Em thích ăn gì nhất?”

“Bắp xào!” – Tôi đáp không phải đắn đo suy nghĩ.

Tình ý, từ đó đi với nhau anh đều không quên mua bắp xào. Hai đứa nhâm nhi từng hạt vàng rộm nóng hổi, ngắm những tia nước vun cao rồi hạ xuống, long lanh trong ánh đèn vàng cùng tiếng ồn ào người qua kẻ lại, xe cộ bon chen.

Ghế đá này đã chứng kiến bao nhiêu tình yêu đôi lứa, và bao nhiêu những giọt mồ hôi của mẹ, bên xe bắp xào...?

* * *

Đi cùng anh về khuya, gần sân bay, lại bắt gặp một đoàn xe bán bắp. Không phải loại xe đẩy như của mẹ con tôi, mà là xe “tự chế” tận dụng tối đa khả năng của chiếc xe đạp hai bánh. Bếp ga đặt đằng trước đầu xe, bếp than đặt phía yên sau. Bắp xào có bắp xào, bắp nướng có bắp nướng.

Mấy lần anh gắt:

“Bắp, bắp. Có gì hay ho mà em lúc nào cũng cứ bắp mãi thế?”

Anh đâu biết không có bắp, mẹ con tôi đã chẳng thể nào dựa vào nhau mà sống, vượt qua những cơn gió đêm lạnh như dao cắt.

Tôi lên lớp, ra đề tập làm văn cho học sinh. Hôm sau gọi vài em đứng lên đọc một đoạn. Em Lan đọc:

“Ba con bán bột chiên, mỗi ngày lời được nhiều về đưa má giữ hết...”

Cả lớp cười ầm. Tôi nghiêm mặt, có gì đáng cười ở đây? Tiếng rử rử rừ rừ: êu êu, đi bán bột chiên mà cũng khoe...

Trời đất quanh tôi như tối sầm. Mới về trường nhận công tác chưa bao lâu nên còn nhiều bỡ ngỡ, cả trong cách giảng dạy. Tôi thấy sai, hẹn gặp riêng Lan. Cho cô xin lỗi, đáng lý cô không bắt các em đọc to cho cả lớp.

Lan lúc lắc đầu. Không cô ơi, con lúc nào cũng tự hào về ba con hết. Tôi lặng người, phút sau cười, xoa đầu cô học trò bé nhỏ:

“Ráng học cho thật giỏi, Lan nhé. Nhất định ba con cũng rất tự hào về con!”

Đề bài tôi giao các em là: “Hãy tả cảnh sinh hoạt của gia đình em.”

* * *

Cuối tuần, anh lại chở tôi đi chơi. Anh bảo: ra mắt bố mẹ nhé! Tôi không nói gì, chỉ tự hỏi: mình có yêu anh không nhỉ?

Tôi nhớ đã cùng mẹ chứng kiến nhiều cuộc chia tay nước mắt ngay tại đây, từ xe bắt nhìn ra ghế đá Hồ Con Rùa. Anh thanh niên hay mua bắp của mẹ con tôi nói như hét:

“Chịu cô rồi, chia tay đi!”

“Tôi chịu đựng anh nhiều mới đúng!”. Nàng dứt lời ngòai khóc hu hu.

Thế nhưng mấy hôm sau lại thấy họ đi chung, anh thanh niên vui vẻ ra mua bắp như thường.

Rồi cứ thế, thêm mấy lần chia tay nước mắt.

Vài năm sau họ dắt theo thằng cu con ra hồ hóng mát.

Mẹ bảo tôi:

“Con gái, tìm được tám chồng tốt mới khó.”

Tôi nghe mẹ nói mà ghen hòng. Biền biệt bao năm trôi qua đã bao giờ tôi được nhìn mặt bố một lần. Bố sẽ về, sớm thôi, con à. Mẹ ôm

tôi, nằm ngủ trên chiếc giường ọp ẹp. Một đêm tôi trở mình, nhận ra mẹ đang quay mặt vào tường. Tôi quàng tay qua, hai mẹ con dụi vào nhau, rưng rức...

“Con không lấy chồng đâu, ở vậy nuôi mẹ thôi!”

“Kìa con, hoa có độ gái có thì...”

* * *

Ngày nhà giáo Việt Nam, tôi lặn ngụp trong những lời chúc bó hoa của học trò. Lan nắm tay ba đến gặp tôi.

“Cảm ơn cô giáo đã dạy dỗ, các cháu nên người đều nhờ công lao thầy cô cả.”

Người đàn ông có mái tóc màu muối tiêu, gương mặt khắc khổ hằn lên trăm mối bận bịu. Tôi hình dung ra trong những đêm khuya khoắt, xe bột chiên vẫn đều đặn lăn những vòng quay trên con đường mòn. Chiếc xe nặng nề oằn lên vai người đẩy những gánh gồng cực nhọc, gánh cả những ước mơ của đứa con gái nhỏ, đang còn thức ngóng ba ở nhà. Mồ hôi nhễ nhại, nhưng thoáng nghĩ nụ cười tươi như hoa của con gái, đôi chân mỏi như bỗng dưng thêm chút sức lực, nhanh nhẹn hơn, vội vã hơn.

Chúc cô 20/11 thật nhiều niềm vui và hạnh phúc trong cuộc sống.

Từng nét chữ được Lan nắn nót trên tấm thiệp tặng kèm bó hoa.

“Cô cảm ơn con. Lan này, con thích ăn gì nhất?”

“Dạ...”

Câu trả lời bị át đi bởi chương trình văn nghệ đã bắt đầu, tiếng nhạc rộn ràng cả sân trường: “Một bông hồng em dành tặng cô...”

Mười mấy năm nữa, cô học trò nhỏ sẽ lớn lên. Nhiều thứ em sẽ quên, có lẽ, kể cả tôi. Nhưng con chớ quên...

Mẹ ơi, bắt xào ơi! ./.

Lưu Quang Minh – 10/2008

Lưu Quang Minh

Báu vật

Nó mân mê cuốn sổ trong tay , nâng niu như một báu vật. Phải nói , chỉ cầm được trong tay thôi đã là cả một niềm mơ ước quá lớn đối với nó. Cho nên nó khư khư giữ chặt, sợ rằng một lúc nào đó cuốn sổ tự nhiên “bốc hơi” , hay là bị một ông Tử Thần đến lấy lại.

Năm nay nó học lớp 12. Nghĩa là năm cuối cấp. Trong khi bạn bè lao vào những lớp học thêm , những bài toán nan giải , những đề cương ôn tập phải đến mấy trăm trang thì nó mãi mê với trí tưởng tượng , với điều kỳ diệu chỉ có thể tìm thấy trong các trang truyện tranh. Và cái đang ngự trị trong tâm trí nó chính là quyển sổ này đây - Quyển sổ thiên mệnh.

Kể từ lần đầu tiên đọc bộ truyện tranh của Nhật đó , nó thường xuyên bị ám ảnh và mê hoặc bởi quyển sổ. Đại ý nội dung câu chuyện kể về một cậu học sinh lớp 12 - bằng tuổi nó – tình cờ nhặt được quyển sổ. Quyển sổ lại là của một ông Tử Thần cố tình làm rớt. Và điểm đặc biệt cũng như tàn bạo nhất mà quyển sổ đem lại chính

là : người bị viết tên vào quyển sổ sẽ...chết. Nhân vật chính tin rằng dựa vào quyển sổ mình có thể xây dựng được một thế giới mới không có tội ác bằng cách...ghi tên những tên tội phạm vào quyển sổ đó. Lần lượt những tên đầu xỏ của thế giới tội ác cứ thế lìa đời. Nhưng như vậy thì chính anh ta cũng đã phạm tội : tước đi sinh mạng quý giá của con người (dù là với kẻ ác), nên bị cảnh sát truy bắt. Túng thế , anh bèn ghi luôn cả tên những viên cảnh sát đó vào sổ để không còn ai bắt được anh. Đấu trí quyết liệt một hồi , sau cùng đến lượt ông Tử Thần “chịu hết nổi” ghi nốt tên của chính anh ta vào. Thế là hết truyện.

Chỉ có vậy mà nó hâm mộ đến phát điên phát cuồng. Nó lên Google để search và phát hiện ra trên thế giới có hàng triệu người hâm mộ giống nó. Tự nhiên nó ao ước có quyển sổ ấy quá. Mặc dù có rồi thì để làm gì? Ghi tên bọn ác vào như Kira làm ư? Cũng phải nói luôn là trong truyện nhân vật chính được cả thế giới kính sợ và nể phục đặt cho cái biệt danh Kira.

Ngày ngày nó lên mạng tìm kiếm thông tin. Nó sưu tập được khá nhiều hình ảnh đẹp thậm chí còn nhận ra người ta đã làm cả phim dựa theo truyện. Cho đến một hôm , nó lang thang và tình cờ vào một trang web. Giao diện của web trông y như cuốn Death Note – tên tiếng Anh của Quyển sổ...Tim nó đập nhanh dần khi đọc được những dòng như sau:

“Bạn ao ước được sở hữu quyển sổ này đến thế nào? Bạn chắc chứ. Không hối hận chứ. Nếu thế thì đây , cách thức làm ra quyển sổ. Thử đi nào...”.

Bên dưới là những hướng dẫn vô cùng chi tiết để “tạo” ra quyển sổ. Nó thích thú lắm. Nhất là dòng chữ có vẻ bí ẩn và khơi gợi trí tò mò. Dù sao , chỉ cần cầm được quyển sổ - dấu biết không phải thật cũng làm nó vui lắm rồi.

Nó mất những hơn một tuần để có thể hoàn thiện được tác phẩm của mình. Nào là mua bìa cứng , giấy thủ công...tỷ mỷ cắt dán. Chưa bao giờ nó dành thời gian cho việc học được nhiều như thế. Nhưng như người ta thường nói, một khi có đam mê thì khó khăn cách mấy anh cũng vượt qua được.

Bây giờ thì cuốn sổ đã ở đây. Xuýt nữa thì nó đánh rơi báu vật xuống đất. Đôi tay nó run lên bần bật , mềm oặt , chẳng biết vì xúc động quá hay còn lý do gì nữa. Dường như nó đang trải qua những giây phút của Kira. Được làm Kira đầy quyền năng có thể phán xét tùy ý vận mệnh một con người. Reo lên trong lòng nó lúc này là những cung bậc tình cảm khác lạ. Vừa vui mừng , vừa đắn đo , vừa sợ hãi chính mình. Nhưng nó vội trấn an bản thân. Chỉ là một cuốn sổ tầm thường được design thành như Quyển sổ thôi mà. Tại sao lại quá khích như vậy. Nó chợt thấy không hiểu nổi chính mình nữa.

* * *

Hôm nay là ngày mà nó cảm thấy bức bối nhất trên đời. Đôi khi nó tự hỏi sinh ra bạn thân để làm gì? Giúp nhau trong lúc hoạn nạn ư? Nó thì thấy ngược lại. Khi rủ đi chơi hoặc ăn uống gì đó mà nó làm “chủ xị” , bạn bè tỏ ra tử tế với nhau lắm. Nhưng đến khi nó cần được giúp đỡ thì bản chất con người mới lộ ra.

Chuyện là nó đang kẹt tiền. Chỗ tiệm net mà nó thường đắm mình trong thế giới ảo của Game Online từ chối phục vụ nhu cầu được làm một công dân ảo đầy chính đáng của nó với lý do : “Tài khoản của quý khách đã quá hạn sử dụng”. Tức là số tiền nó chơi chịu của quán đã lên con số hàng chục và cô chủ tiệm đề nghị được “quyết toán”. Lẽ dĩ nhiên, “Không có tiền..., không có tiền thì không có kem”. Và cái đứa mà nó gọi là bạn thân kia lại không hề tỏ ra sẵn sàng giúp đỡ nó vào lúc này.

“Tao chỉ mượn mày có đúng 60 ka thôi , được chưa!”

“Ka là bao nhiêu?” - Thằng bạn thân cợt nhả.

“Là nghìn. Nghìn đồng. Sáu chục nghìn đồng. Cho tao mượn đi.”

“Tao xin lỗi. Thật tình là tao không có...”- Thằng bạn thân vẫn kiên quyết từ chối.

Nhưng cái cách thằng kia nói câu đó thì không có vẻ gì là thật cả. Vừa cười chế giễu , đầy khinh thường...Nói chung là làm cho nó điên tiết lên. Không điên làm sao được khi thằng kia túi tiền lúc nào cũng rủng rỉnh. Nhất định là giả vờ và chẳng hề biết giúp đỡ. Bạn thân mà như thế đấy!

Câu chuyện có lẽ đã dừng lại nếu như nó tìm cách xoay xở được số tiền kia. Ngoài Quyền sở , nó còn một thứ nghiện kinh khủng và không thể tách rời : Game. Một ngày không được chơi Game thì nó cảm giác như không sống được nữa. Mà càng không được thỏa mãn ham muốn , nó càng căm “cái đứa” đã khiến nó phải khốn khổ vì cơn nghiện này.

Được lắm , mày chơi được lắm. Nó nhắm đi nhắm lại đầy căm phẫn. Rằng nó nghiện kèn kẹt , phùng mang , trợn mắt trông rất đáng sợ và

cảm tưởng như không khác ông Tử Thần trong truyện là mấy.

Trong cái lúc cơn nghiện đang ở đỉnh điểm thì nó với lấy Quyển sổ. Không hiểu Quyển sổ ở đâu mà xuất hiện ngay trước mặt nó. Phải nói là nó tức lắm. Ít ra thì cách này có thể làm nó bớt tức đi một chút xíu. Nó cầm viết và nguệch ngoạc vào trang đầu tiên của Quyển sổ. Vừa viết nó vừa thích thú cười oà. Dòng đầu tiên là tên thằng bạn thân của nó. Tiếp đến dòng thứ hai...Nó bắt đầu lưỡng lự. Không sao đâu , trên đời làm gì có Quyển sổ thật. Đây chỉ là cách nó trút giận thôi. Cố quên đi mình đang làm điều có thể nói là hơi ác mà cứ nghĩ rằng nó đang xả stress và đùa vui một chút. Một cách chậm chạp nó tiếp tục viết từng chữ vào dòng thứ hai. Trán nó nhễ nhại từ lúc nào. Nóng nực quá , mồ hôi bỗng chốc rớt đầy vào trang giấy trắng tinh của Quyển sổ. Một số giọt rơi trúng những dòng vừa ghi , làm nhòe mực , thấm và lan đi khắp giấy. Mồ hôi cũng nhanh chóng len vào , khiến hai mắt nó cay xè và hoen đi. Nó không nhìn rõ những gì đã ghi ra nữa. Cuối cùng nó cũng viết xong. Nở một nụ cười mãn nguyện , nó gục xuống bàn. Kề bên là Quyển sổ.

...

Khi tỉnh dậy , Quyển sổ vẫn nằm yên trên bàn. Có lẽ nó đã thiếp đi một lúc lâu. Bấy giờ nó mới sực nhớ ra. Tự dưng nó hơi sờ sợ. Nó nhấc điện thoại lên và gọi đến nhà thằng bạn thân. Đầu giây bên kia vừa có tiếng người , nó đã vội vàng hỏi ngay:

“Alô , làm ơn cho cháu gặp Quang...”

Đáp lại là một giọng lạnh lùng:

“Ở đây không có ai tên như vậy cả.”

Tim nó đột nhiên đau nhói. Nó phải hỏi lại số điện thoại để chắc rằng

mình không nhầm số. Một lần nữa câu trả lời làm cho nó tối xầm mặt mũi. Gáy nó lạnh đi , gương mặt bần thần. Đúng là số này , đúng cả địa chỉ nhà nữa. Và giọng của chị thằng bạn thân thì nó không thể lẫn vào đâu được. Khuôn mặt nó dần trở nên méo xệch , xanh lét đi như tàu lá chuối. Nó lao đến Quyền sở , lật ra trang đầu tiên. Cái gì thế này. Dòng chữ mờ nhòe chẳng thể đọc ra được chữ gì. Nhưng nó biết chắc đó là tên thằng bạn của nó. Bởi chính tay nó đã viết vào...

Suốt buổi tối ấy , nó gọi điện cho tất cả những đứa bạn còn lại của nó. Đau đớn , nó tìm kiếm đầy tuyệt vọng ký ức về thằng bạn trong những người xung quanh. Nhưng không một ai tỏ ra từng biết đến thằng bạn thân kia. Vô vọng. Mắt nó , đôi mắt nó chỉ sau mấy tiếng đồng hồ đã trở nên đỏ au , sưng húp. Bất giác , nó soi mình vào gương. Nước mắt vẫn không ngừng chảy. Khuôn mặt nó giờ đây bỗng chốc trở nên cổ quái và dị dạng như một ông Tử Thần. Nhất là đôi mắt. Cục nghẹn mỗi lúc một nghẹn đáng thêm. Nó day day , dụi dụi hai mắt , nước mắt vẫn cứ chảy đều. Giờ thì nó thấm thía được nỗi cô độc. Tại sao chứ...Tại sao lại là thật chứ...Nó nhớ ra rồi , dòng thứ hai , nó đã viết vào sổ dòng thứ hai như thế này đây:
Không tồn tại.

Căn phòng im lìm , vắng lặng và hoàn toàn vô cảm. Bốn bức tường lạnh lẽo dường như đang nhìn nó mỉm cười hết sức giấu cợt. Nó chộp lấy Quyền sở , xé tan nát không ngần ngại. “Trả lại cho tao bạn của tao. Trả đây...Trả lại đây!” . Khi xé nát vụn rồi , giật mình , nó mới nhận ra rằng Quyền sở vẫn nằm kia , nguyên vẹn trên mặt bàn đầy

thách thức.

Cho đến lúc này thì nó sợ hãi thật sự.

* * *

“Dậy đi , đồ lười biếng.”

Hai mắt nó từ từ mở ra. Trước mặt bây giờ là hình ảnh mờ mờ ảo ảo nhưng rất thân quen. Phải rồi , gương mặt này là...

Nó bừng tỉnh khi nhận ra thằng bạn thân ngay trước mặt - bằng xương bằng thịt. Vội vàng , nó túm lấy tay thằng kia.

“Ui da , mày làm gì vậy.”

“Là mày thật hả Quang!”

“Tao đây chứ ai. Mày hỏi gì lạ vậy. Khiếp , mày ngủ gì mà kinh thế. Lay mãi không chịu dậy.”

“Sao mày lại ở đây?”.

“Má mày mở cửa cho tao vào. Tao đến vì muốn xin lỗi mày.”

Nó im lặng. Đầu nhúc nhúc như búa bổ. Hình như nó vừa trải qua một cơn ác mộng.

“Hồi sáng tao không cho mày mượn tiền là vì quả thật tao không có. Tao nói thật đấy , vì tao đang để dành tiền...”

Vẫn im lặng lắng nghe lời thằng bạn , nó với lấy cốc nước để trên bàn , nốc ực một hơi. Đặt cốc nước xuống , tay nó chạm phải vật gì đó.

Giờ thì nó chẳng còn nghe được thằng bạn đang nói với nó những gì. Tay nó run lên bần bật , mềm oặt. Cổ họng tự dưng trở nên khô khốc , mặc dù nó chỉ vừa mới uống một hơi hết cốc nước.

Đây là cái gì? Đôi mắt nó vẫn chăm chú vào vật đang nằm trên bàn kia. Một cuốn sổ với bìa màu đen. Nó chẳng thể nhớ nổi tại sao lại có vật này ở đây.

“Mày nói gì , nhắc lại xem nào. Sáng nay có chuyện gì?”

“Ừa , bộ mày không còn nhớ gì nữa sao?”

Nó ôm đầu. Đầu nó vẫn còn vầng vát lắm. Nó bảo thằng bạn kể cho nó nghe xem sáng nay đã xảy ra chuyện gì. Và thằng bạn thao thao câu chuyện...

“Ồi” – Nó thét lên.

Mặt thằng bạn nó tái đi khi thấy điệu bộ đau đớn ấy. Nó ôm đầu , la oai oái không ngớt.

“Mày làm sao thế , trúng gió hả. Có cần bôi dầu không?”- Thằng bạn lo lắng.

“Không đâu , tao vừa nhớ ra tất cả...”

Toàn bộ những gì đã qua lần lượt hiện về trong đầu nó. Thì ra vật này chính là Quyển sổ. Và nó mỉm cười , sung sướng hơn bao giờ hết. May mắn thay , tất cả chỉ là một giấc mơ.

Nó quay sang thằng bạn thân , lạnh lùng:

“Mày để dành tiền làm gì mà không cho tao mượn?”.

“Tao...tao định đến sinh nhật mày sẽ mua tặng mày hai đĩa phim về Quyển sổ mà mày rất thích. Mày chưa được xem phim , chỉ mới xem truyện thôi , đúng không?”.

Nó chết lặng đi. Môi nó mấp máy:

“Có...có thật...không?”

“Tao nói dối mày làm gì. Tuần sau là sinh nhật mày rồi.”

Nó đã trách lầm bạn rồi. Lòng nó trào lên một nỗi hối hận khôn tả. Nó cầm Quyển sổ lên nhìn mà cảm thấy hổ thẹn vì những suy nghĩ xấu

xa của mình. Chính Quyền sở đã dạy cho nó một bài học nhớ đời.
Nó cười hạnh phúc hơn bất cứ lúc nào:

“Tao mới là người phải xin lỗi mày. Cảm ơn mày , thằng bạn thân nhất của tao!”

Và nó thề hứa sẽ không lao đầu vào Game Online nữa. Nó sẽ chỉ tập trung học hành , sẽ không mất thời gian vô ích tìm kiếm những cái gọi là báu vật do nó tự tưởng tượng ra.

Bởi vì , suy cho cùng nó đã có một báu vật , vô giá hơn mọi báu vật trên đời : Tình bạn. ./.

Lưu Quang Minh - 6/2007

Lưu Quang Minh

Cô đơn trên mạng

Lưu Quang Minh , 19 tuổi

sinh ngày 18/5/1988

sống và học tập tại TPHCM

Bản đầy đủ "Cô đơn trên mạng" tại blog của Lưu Quang Minh

Tôi bắt đầu việc viết blog không nhằm mục đích tìm kiếm sự nổi tiếng hay đại loại là sẽ được nhiều người biết đến. Viết blog đơn giản chỉ là cách tôi giải bày tâm sự.

Cũng phải nói ngay rằng tôi không phải là “hot girl” - một mỹ từ mà các bạn thường dùng để chỉ những *avatar* dễ thương trên blog của nhiều bạn nữ xinh xắn. Vâng, trên cõi đời này tôi chỉ là một đứa con gái tầm thường, thậm chí có thể gọi là xấu xí.

Nhưng tôi vẫn viết blog như tất cả các bạn, để không phải chôn sâu mãi mãi nỗi lòng của mình - nỗi lòng của một con bé mới 17 tuổi.

Ngày thứ nhất làm blog. Đó là một ngày u ám. Tôi đã khóc rất nhiều khi viết dòng entry đầu tiên trên blog của mình: “Tôi cô đơn, cô đơn hơn hết thầy mọi sinh linh từng tồn tại. Mỗi ngày, tôi đi học về và chui vào góc tối nhất trong căn phòng mình. Hết sức lẻ loi và trơ trọi. Đôi khi, tôi tự hỏi mình sinh ra để làm gì? Sinh ra để hứng chịu đau khổ, cô độc và cuối cùng là chết đi sao?”

Chỉ viết được như thế, sau đó tôi quyết định đặt tên cho blog là *Cô đơn trên mạng*. Phải, ở đâu thì cũng vậy, chui rúc vào góc nào rồi cũng vậy, thậm chí là trong thế giới ảo, nào có ai thoát được nỗi cô đơn. Rất nhiều người ngại đối mặt với nó, rất nhiều người lảng tránh nó. Nhưng với tôi, nó là một điều quá đỗi bình thường, một tất yếu, một phần của chính cơ thể và linh hồn mình. Cố gắng cười, cố gắng vui, tất cả chỉ là giả tạo mà thôi. Vì vậy, rất nhiều lần tôi lại cười thầm đầy chế nhạo khi tình cờ liếc qua một blog nào đó. Chủ nhân của nó, họ sợ hãi và hèn nhát khi cảm thấy đơn độc. Nên có lẽ vì thế chưa bao giờ họ được là chính mình. “Lại một ngày trôi qua. Cuộc sống sao mà ngọt ngào và vô nghĩa. Hôm nay ba lại đánh má. Cứ nhậu xỉn là ba lại quên mất mình là ai. Tôi không tin được một người cha mà tôi hằng kính yêu ngày nào giờ đây lại thành ra như vậy. Má cố nén tiếng nấc. Chắc má không muốn tôi nghe thấy má khóc. Nhưng tôi cũng đang khóc. Giá mà tôi bị mù, câm và điếc. Có lẽ còn tốt đẹp hơn là một người bình thường”.

Dạo này bắt đầu có nhiều người ghé vào blog của tôi. Tất cả đều thắc mắc về tên blog. Họ hỏi tôi tại sao lại là *Cô đơn trên mạng*. Tôi đáp lại tỉnh rụi và hỏi giật lại: “Cảm thấy như vậy, có sao không?”. Họ

cười xòa. Tôi cũng cười.

“Ba không thương má. Ba không thương tôi. Ba chẳng thương ai hết. Ba chỉ muốn làm sao để má con tôi phải đau đớn mà chết hết. Có như thế ba mới vừa lòng”.

Tôi lên mạng thường xuyên hơn rất nhiều so với trước đây. Dường như tôi đang dính vào một hội chứng được gọi là “nghiện blog”. Dân mạng vẫn thường truyền nhau câu cửa miệng: “Ăn blog, ngủ blog, uống cũng blog...”. Nói đến đây, tôi rửa thắm: “Hết chuyện, may mà bọn nó chưa nghĩ ra... đi vệ sinh cũng blog nốt”. Và lại cười một mình.

“Nếu không còn tình yêu thì sống với nhau để làm gì? Tôi nghe nói hết yêu nhau người ta lại muốn làm khổ nhau nhiều hơn. Thì đầy ra đó các cặp tình nhân, khi yêu thắm thiết miệng lúc nào cũng thề non hẹn biển, đến khi chán rồi chia tay lại xem như kẻ thù. Cuộc đời thật xấu xa!”.

Hôm nay một tên hỏi tôi: “Bạn viết blog kiểu gì mà kinh dị thế. Nghe sao mà chán đời quá!”. Tôi bộp lại: “Ừ, đây đang chán đời. Có phiền một kẻ yêu đời như bạn không?”. Thế là hắn rêu rao một mớ triết lý rỗng. Nào là đời thì rất đáng sống. Nào là cuộc đời ai cũng có thăng có trầm, rằng là phải sống cho mình và cho người khác, vân vân và vân vân. Nghe... buồn nôn không chịu được. Nhưng cũng từ đó, hắn xuất hiện thường xuyên hơn trên blog của tôi. Tôi chẳng màng.

“Má ôm tôi thật chặt. Tuy im lặng nhưng tôi biết má đã rất khó khăn để quyết định. Cố gắng lắm má mới hỏi được: “Con sẽ sống cùng với má chứ?”. Lúc đó, tôi cảm thấy thương má vô cùng”.

Khi ở trên mạng, người ta không thể trực tiếp thể hiện cảm xúc của mình. Tất cả chỉ được thông qua những con chữ và các *biểu tượng*

đặc biệt. Muốn bảo rằng mình đang cười thì đánh vào biểu tượng *mặt cười*. Muốn khóc thì dùng *mặt khóc*. Dần dần quên mất là mình chẳng khóc chẳng cười nhưng vẫn cứ lấy các *biểu tượng* đó ra, tôi hơi giật mình. Để rồi lòng tự hỏi lòng, có bao giờ ai đó đang khóc nhưng vẫn dùng *mặt cười* hay không, và ngược lại đang cười mà vẫn lấy *mặt khóc* ra...

“Tất cả hoàn toàn yên lặng. Không còn những tiếng mắng chửi, đánh đập của ba. Chẳng còn tiếng nấc nghẹn ngào của má cố gắng không bật lên quá to để tôi nghe được. Góc tối quen thuộc lần đầu tiên cho tôi cảm giác bình an. Tôi càng thu mình bé lại. Ừ thì, suốt đời người luôn luôn là cô độc”.

Vẫn là cái tên đáng ghét ấy, tôi đụng gì đến hấn mà suốt ngày cứ nói với tôi thế này: “Cô đơn trên mạng à, nếu nghĩ rằng mình bất hạnh thì chưa chắc mình đã là người quá bất hạnh. Nhưng nếu bạn nghĩ bạn hạnh phúc thì bạn còn hạnh phúc hơn rất nhiều người”. Triết lý, triết lý, triết lý, suốt ngày một mớ triết lý rỗng tuếch. Thử hỏi, hấn có nghĩ như vậy thật không hay chỉ thuận miệng nói ra thôi.

Cường độ đeo bám của hấn càng ngày càng dai dẳng. Đã có lúc tôi nghĩ chỉ cần gặp được hấn ngoài đời tôi sẽ “bụp” hấn ngay. Rồi tôi chợt nảy ra ý định phá lại hấn. Đúng vậy, tôi sẽ qua blog của hấn và tôi ngày lẫn nhai, để xem hấn có chịu nổi không.

“Lạnh quá. Tôi bắt đầu thấy sợ. Ba và má phải kết thúc thật sao? Tuy tôi ghét ba nhưng thật lòng tôi không muốn ba ra đi. Tôi chỉ muốn gia đình mình được trở lại như xưa”.

Hấn đặt cho blog một cái tên lạ lùng như tên blog của tôi vậy: *Sống*. Một kiểu chơi nổi chẳng. Không, nếu muốn chơi nổi thì ít ra cũng phải đặt một cái tên thật kêu chứ. Ai lại phang ngay một chữ khó hiểu

như vậy. Sâu xa, triết lý, đúng thật là cách của hấn. Tôi lao vào xem hấn viết gì trên blog. Phải tìm hiểu thật kỹ trước khi “hạ gục” đối phương. Phen này, hấn chết chắc! – Tôi đắc ý.

Nhưng những gì ghi trên blog của hấn đã khiến tôi bàng hoàng:

“Mình phải sống. Mình yêu cuộc sống. Mình khát khao được sống.

Dù số phận có cay nghiệt đến mức nào ta cũng sẽ sống hết mình cho đến hơi thở cuối cùng”.

Tôi lờ mờ một vài điều. Cái cách hấn nói với tôi về cuộc đời, về giá trị của hạnh phúc và khổ đau không hoàn toàn xuất phát từ một cái đầu sáo rỗng chỉ biết nhại theo người khác... Và tôi càng ngạc nhiên hơn khi biết hấn có rất nhiều người bạn - dù chỉ là ảo. “Cô đơn trên mạng, bạn ghé thăm blog mình đấy à”. “Ừ... phải, thưa anh Sống”.

“À, mình đã đọc đi đọc lại rất nhiều những gì bạn viết trên blog. Thật ra trước đây, có một thời gian mình cũng giống Cô đơn trên mạng”.

Tôi cười khẩy. Hấn muốn nói đến cô đơn. Vậy là bây giờ hấn không còn cô đơn?

“Tuy nổi cô đơn phải gánh chịu một mình nhưng hạnh phúc thì cần được san sẻ. Mà hạnh phúc nào chẳng phải mua với ít nhiều đau khổ...”.

Đọc blog hấn toàn thấy triết lý. Hấn tính cứu rỗi cuộc đời bằng mớ triết lý đó hay sao. Không tin, tôi chẳng tin vào một cái gì cả. Toàn là giả dối. Nhưng... “Cô đơn trên mạng, hãy tin mình. Chúng ta có cách để hóa giải được lời nguyện cô đơn”.

“Cảm ơn anh Sống. Tôi không cần ai... dạy bảo”.

Rồi tôi quay về blog mình, đọc lại từng dòng đã viết từ trước đến giờ mà nước mắt trào ra. *Lời nguyện cô đơn*, tôi thích từ đó.

“Ba tôi đáng gầy, gương mặt xương xương. Tôi còn nhớ như in trong

đầu ngày tôi cao chỉ đến đầu gối ba, mỗi lần ba đi làm về tôi lại chạy ngay đến xà vào lòng ông. Ba bế tôi lên nệm và đưa cho tôi một gói bánh: “Con gái ba ngoan nhất!”.

Lạc lững trước tất cả mọi tâm tình trên blog của người khác, tôi vẫn cứ đi hết từ blog này cho đến blog khác. Chẳng một điều gì quen thân, gần gũi... nhưng tôi không dừng lại. Đọc để giết thời gian và để quên cõi lòng quạnh quẽ, u tối như bầu trời đêm không một ánh sao là cách mà tôi thường làm. Vậy mà, dường như chẳng đến đâu cả, cô đơn vẫn hoàn cô đơn. Nỗi tuyệt vọng trong tôi càng lúc càng lớn, phút chốc vây kín, bao trùm, khiến cho tôi phải ngạt thở. Tôi sợ..., sợ *lời nguyên cô đơn!*

“Ba đi thật. Phút cuối, ba vẫn hỏi má: “Con đâu rồi?”. Má im lặng, không còn muốn nói thêm một lời nào với người chồng thiếu xứng đáng ấy. Tôi cũng im lặng - như mọi khi - trong góc tối này, chờ đợi một phép màu. Giá mà mọi chuyện chỉ là cơn ác mộng thôi”.

Sống vào blog tôi đều đặn. Tôi cảm nhận được anh là người duy nhất còn lắng nghe mình. “Khi tất cả bạn bè đều bỏ ta đi, người vẫn còn ở lại mới đúng là tri kỷ” - Tôi đọc thấy ở đâu đó câu nói ấy, có lẽ cũng từ trên những blog mình từng viếng thăm. “Gặp” tôi, *Sống* nói: “Cô đơn trên mạng ời, chỉ có một thứ duy nhất có thể hóa giải lời nguyên. Bạn hãy qua blog mình đi”.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy. Chấm hết rồi những tháng ngày êm ấm, hạnh phúc trong vòng tay yêu thương của cả ba và má. Tìm đâu nữa cái gọi là niềm tin. Sức mạnh nào tôi được tiếp thêm để đủ nghị lực mỗi khi gục ngã. Tôi chỉ biết “ước chi”, biết “giá mà” không biết bao nhiêu lần cốt nhằm thay đổi một sự thật không bao giờ lay chuyển. Anh an ủi được tôi ư, anh *Sống*?

Vẫn cố gắng, *Sống* tiếp tục giục tôi. Tôi cười. Cười người hay tự cười mình, tôi cũng không rõ nữa. Khóc nhiều quá, giờ lại muốn cười. Cười nhiều quá, để rồi cay đắng khóc thầm bên trong.

“Mưa rả rích ngoài hiên. Mưa là nước mắt của trời. Trời có mắt, nhưng chỉ để khóc thôi.” - Đây là dòng entry đầu tiên *Sống* viết trên blog. Rất giống cái cách mà tôi mở đầu công việc viết blog của mình. Tôi nghiêm túc đọc từng dòng, từng lời, từng tâm sự trên blog *Sống*. Một việc tôi tin rất đáng làm để cảm ơn anh - *tri kỷ*.

Sống viết: “Hôm nay tôi đến bệnh viện để kiểm tra lần cuối. Sự thật là sự thật, tôi sẽ lìa xa cuộc đời một ngày gần đây. Nhưng tôi yêu cuộc sống. Đó là lý do tôi đặt cái tên này cho blog”.

Đã có một linh cảm khi đọc những dòng anh viết, nhưng tôi không dám nghĩ đến chuyện xấu nhất. Tôi dần hiểu ra tại sao anh có nhiều bạn đến vậy. Họ yêu mến anh, vì anh có nhiều hơn một chữ *Sống*. “Anh *Sống*, nói cho em biết cách hóa giải lời nguyện đi, em rất muốn nghe”.

“Em đã đọc hết blog anh chưa?” - “Rồi” - “Những tâm hồn đồng điệu. Em nói phải, ngay từ khi vào blog em, anh đã nhận ra chúng ta rất giống nhau. Cô bé ạ, lời nguyện không tự nhiên mà có, nó là do chính em sinh ra”.

Anh thật sự có thể giúp tôi. Tự nhiên trong tôi bùng lên một niềm tin mãnh liệt. Dù rằng, có những lúc tôi đã từ bỏ niềm tin.

“Anh không dám dạy bảo em. Anh không có tư cách dạy bảo bất cứ ai, đúng như em từng nói. Nhưng anh biết ngoài nỗi cô đơn, con người còn một thứ mãi mãi gắn bó. Em biết không?” - “...?” - “Hãy đặt bàn tay lên ngực trái của mình, nó luôn ở đó, và hít thở thật sâu”.

Tôi lập tức làm theo lời anh và rồi bật cười. Nụ cười lần này khác

hắn.

Lâu rồi tôi không vào blog nữa. Chính xác là một năm tôi từ biệt thế giới ảo. Bây giờ, tôi đang là sinh viên năm nhất đại học. Má con tôi đã vượt qua được một chặng đường dài. Nghĩ lại, tôi vẫn thương ba. Cứ cuối tuần, ba lại đến thăm hai má con. Ba và tôi tâm tình đủ chuyện từ học hành, bạn bè cho đến tình cảm... trong khi má ngồi yên lắng nghe. Tôi để ý, lâu lâu ánh mắt ba lại nhìn má đầy tha thiết. Có lẽ ba muốn nói: “Anh xin lỗi em, hãy cho anh cơ hội làm lại từ đầu”. Có thật là ba muốn nói thế hay đó chỉ là do trí tưởng tượng của tôi, hy vọng của tôi? Rồi cứ đà đó tôi lại nghĩ tiếp: Sao ba không dành câu nói ấy cho ngày xưa... Nếu ba muốn cứu vãn, đâu phải là không thể?

Tôi không trách ba, cũng không trách cuộc đời hay cái gọi là số phận nữa. Hãy cứ xem tất cả như một giấc mơ.

Có một lần tình cờ, rất tình cờ tôi dạo mắt vào blog của *Sống* khi mượn máy tính của một con bạn. Không thấy gì khác ngoài duy nhất một entry, có thể gọi là Entry cuối cùng: “Tạm biệt các bạn. Dẫu chỉ là trong thế giới ảo, tôi sẽ luôn nhớ và yêu mến các bạn. Tôi rồi sẽ chỉ là một cái nick, một blog, một chuỗi những ký tự trôi dạt trong cái thế giới ảo bao la này. Nhưng tôi tin tôi sẽ Sống trong lòng một vài người...”

Nhất định rồi, anh thân mến. Em hiểu rằng dù là ảo hay thực, trong thế giới nào cũng cần lắm những con người có tình yêu thương và biết sống để yêu thương. Đó cũng chính là liều thuốc cho những tâm hồn đang còn cô đơn, như em đã từng...

Lưu Quang Minh

Combo gà rán

na ná cổ tích... hay là ảo giác của người “nghiện” gà rán KFC)

Anh chẳng thể nhớ chính xác đã “ghiền” loại thức ăn nhanh toàn thịt gà và thịt gà béo ngậy ấy từ khắc nào. Chỉ biết cứ mỗi cuối tuần không ngửi mùi gà rán là hai chân “biểu tình”, cảm giác bồn chồn, đứng ngồi chẳng yên. Thế rồi khó lòng cưỡng lại được thêm, anh đành vội vã xỏ dép, dắt xe, phóng ù tới một nhà hàng nào gần nhất có thể, để mà được thỏa mãn cơn thèm.

Như thường lệ cô chào hỏi và đưa Thực đơn kèm theo câu cửa miệng:

“Mời quý khách xem qua các Combo của chúng tôi...”

Người ta vẫn quen gọi những phần ăn nhanh kiểu này là Combo. Có khoảng 8 Combo cho thực khách lựa chọn. Mỗi Combo lại thay đổi tùy từng thời điểm trong năm.

Mắt anh hau háu nhìn bảng Menu gắn đèn neon treo trang trọng trên cao. Cho một Combo 1, à không, Combo 2...

“Vâng, Combo 2 gồm 2 gà rán truyền thống, 1 bắp cải trộn, 1 khoai tây nghiền, 1 Pepsi, và 1 bánh mì mềm. Quý khách có muốn dùng thêm khoai tây chiên không?”

Anh gật đầu nhanh không phải suy nghĩ.

“Xin hỏi quý khách dùng khoai tây loại lớn hay vừa?”

Lớn, dĩ nhiên.

“Vâng, tổng cộng thành tiền của quý khách là 71 nghìn. Cảm ơn quý khách đã tin tưởng chọn lựa hệ thống cửa hàng của chúng tôi. Chúc quý khách ngon miệng.”

Kết thúc câu nói tròn vẹn như cuốn băng phát sẵn, cô không quên tặng thêm một nụ cười niềm nở mến khách. Anh móc bóp trả tiền, bưng khay đồ ăn ra bàn ngồi.

Sẽ không kiếm nổi một chỗ nào cho anh yên vị nữa, tưởng chừng vậy. Chủ nhật nườm nượp khách. Nếu không là đôi là cặp, cũng là phụ huynh và con trẻ, hay đám bạn teen teen. Tiếng cười khúc khích, tiếng la hét thán thót, tiếng nhạc sôi động... hòa trộn vào nhau.

Muốn nổ tung đầu mắt! Anh điên tiết nhưng cố gắng kiềm chế, kiếm một góc chật hẹp giữa một cặp tuổi teen đang tình tứ và một mẹ một con gái nơi dãy bàn dài nhìn ra ô cửa sổ bằng kính dày trong suốt trên tầng hai, bên dưới xe cộ nhộn nhịp tấp nập bon chen nhau. Anh phát ngộp.

Nhưng rồi anh vội vã quên hẳn những điều khó chịu khi mùi gà rán đặc trưng mời gọi trước mặt, gợi nhớ trong anh cảnh đi làm về ngang một nhà hàng KFC, hương thơm nức mũi thoảng qua, anh

chết trân, nuốt nước miếng ừng ực...

Cầm miếng gà, anh xé nhẹ, chấm một ít tương ớt rồi lại qua tương cà, nhâm nhi từ tốn.

Đột nhiên, không gian chung quanh anh bỗng dừng sững lại. Không còn nghe chút âm thanh hỗn tạp nào lọt vào lỗ tai nữa. Trừ một giọng nói:

“Khỏe không anh bạn. Gà rán tuyệt chứ?”

Bàn tay ai chạm nhẹ lên vai áo khiến anh rùng mình. Anh quay sang, bàng hoàng nhận ra người đang đứng trước mặt.

Đại tá Sanders!*

Ông già râu tóc bạc phơ, gương mặt phúc hậu đằng sau cặp kính lão trong bộ cánh trắng toát từ trên xuống dưới, tay chống chiếc gậy ba-toong không còn lẫn vào đâu được.

Đại tá mỉm cười nhìn anh. Còn anh há hốc mồm kinh ngạc đến nỗi đánh rơi miếng gà còn dang dở trên tay xuống nền đất.

* * *Đến tận khi quán đóng cửa, cô mới nhận ra vẫn còn một vị thực khách nán lại chưa đành lòng ra về. Vị khách đang say ngủ, mặt gục xuống bàn. Cô lại gần, tính lay dậy nhưng thoáng chốc lưỡng lự. Hẳn anh chàng ra dáng nhân viên văn phòng này đã quá sức mệt mỏi vì một tuần quần quật với công việc. Cô vốn là người bán thời gian để kiếm sống nên chẳng xa lạ gì cảm giác thèm thuồng một phút nghỉ ngơi. Cứ nghỉ ngơi thêm một phút đi anh, vì ngày mai lại tiếp nối cái guồng quay xoành xoạch này.

Cô rời đi, làm công việc quét dọn, lau chùi, tắt bớt đèn cùng những người phục vụ khác. Nhìn từ trên cao qua tấm kính trong suốt xuống

lòng đường lúc này, xe cô đã thừa thoát hẳn. Lâu lâu ré lên tiếng rồ ga của một kẻ phóng nhanh vượt ẩu, không rõ vì say, vì chán đời, hay vì stress...

“Mày không gọi thằng cha đó dậy được à?”

Ly hướng ánh mắt về tấm lưng đang sống soài trên mặt bàn. Cô lắc đầu. Nhưng nhác thấy Ly sấn tới, lại vội can:

“Thôi cứ để người ta chợp mắt thêm chút nữa. Chừng nào tụi mình về gọi cũng chưa muộn...”

* * *Đại tá ngồi xuống cạnh anh, nở một nụ cười y hệt trên cái logo vẫn xuất hiện cạnh chữ KFC nơi bảng hiệu treo to đoàng trước cánh cửa ngoài kia. Anh dần lấy bình tĩnh trở lại khi chợt nhận ra nụ cười ấy đầy thân thiện, cơ thể buông lỏng thoải mái, tay chân giãn duỗi ra. Định thần xong rồi, anh tiếp tục chuyển sang thắc mắc về sự có mặt của đại tá. Hay là anh bị ảo giác – triệu chứng của mọi cơn “nghiện”. Dù chỉ là “nghiện” gà rán, món gà cao cấp với công thức pha chế bí mật gồm 11 loại hương vị và thảo mộc. Rồi bỗng sực nhớ ra đang ngồi sát bên người đã sáng tạo ra món ăn để hôm nay mình thòm thòm thưởng thức, anh toan nói một câu lịch sự kiểu cách tỏ vẻ hàm ơn nào đại loại, nhưng đại tá đã khều anh, chỉ về phía quầy phục vụ. “Thấy cô gái đó không?”

Anh gật đầu. Cô tiếp tân ban nãy, duyên dáng với nụ cười thường trực trên môi. Nhưng chắc chỉ nên nhìn nàng cười một lúc thôi, nhìn lâu nữa sẽ phát ngán, vì chúng cứ lặp đi lặp lại vô hồn không hơn một cái máy.

Cũng như ta chỉ nên đến KFC một lần vào mỗi cuối tuần.

“Cậu nghĩ đúng đấy. Nếu ngày nào cũng phải ngửi mùi gà rán như nàng cậu sẽ chẳng bao giờ còn thấy cảm giác thòm thòm như lúc

này đâu!”

Anh lại gạt đầu, lần này để hoàn toàn nhất trí.

Đại tá đọc được suy nghĩ của mình!, anh giật thót tim. Thôi rồi, đây là một cơn ảo giác triền miên... Chỉ người mà ta tưởng tượng ra mới hiểu rõ ta hoàn toàn trọn vẹn, tận mọi góc ngách của tâm hồn.

“Nghĩ nhiều quá. Sao không xem ta như ông Bụt?”

Anh quay sang ngắm kỹ đại tá. Ừ nhỉ, râu trắng, tóc bạc phơ... khá giống miêu tả trong các câu chuyện đầy chữ.

Bụt xuất hiện để giải quyết bế tắc của con người. Anh ồ ra, vỡ lẽ.

Vậy là, anh bị stress, và đại tá Sanders đến giúp đỡ anh chẳng?

“Làm to!”

Đại tá chống cây ba-toong trước mặt, nhìn anh chằm chằm qua gọng kính. Thế là thế nào, anh gãi đầu gãi tai, càng lúc càng không hiểu đầu của tai nheo gì.

“Thấy cô gái đó không?”

Anh nhìn nàng lần nữa. Và lại phát ngán vì nụ cười như máy. Người mùi gà rán nhiều quá cũng thế sao?

“Ngày nào cũng như ngày nào, quay đều và quay đều. Nàng tự hỏi phải chăng mình vốn là một cỗ máy sinh ra để cười?”

Đại tá đọc được suy nghĩ của tất cả mọi người, ắt hẳn vậy. Anh lại cố nhìn nàng thêm một lần nữa, chăm chú và thiện cảm hơn. Ừ nhỉ, khách đến rồi khách đi, còn nàng vẫn phải đứng đó tiếp tục mà tươi cười.

* * *Cô lau xong ô kính cuối cùng, hai vai mỏi nhừ. Ly cũng vừa đổ rác về. Ly vào làm cùng đợt với cô, nhưng phụ trách chiên gà phía bên trong. Đến lúc ấy mới biết nhà hai đứa rất gần, lại làm cùng một ca. Và thế là thân nhau.

Ly kể nàng rằng phải bỏ học từ năm lớp 11. Ba mẹ chia tay, cả nhà tứ tán, Ly tự lập tự kiếm sống. Đến tận bây giờ nó vẫn tin chỉ vì tên mang chữ “Ly” nên đời mới khổ thế. Nào phải vậy, tên mình do cha mẹ đặt cho, phải quý...- cô khuyên, nhất là cái tên đó rất đẹp.

“Gọi thằng cha ấy nhé!” – Ly giục.

Cô khẽ gật đầu. Kim đồng hồ trên tường đã nhích sang ngày hôm sau được vài nấc. Người ta bảo nếu thức quá giấc sẽ không ngủ lại được nữa. Một mỗi thế mà về đến nhà rồi định ninh cô cũng không chợp mắt được. Thức thì lại dễ buồn, nghĩ ngợi lung tung. Ba má ở quê làm nông, cô lặn lội một thân một mình lên thành phố kiếm sống, trải đủ mọi nghề, đến tháng rảnh gởi tiền về nuôi thằng em ăn học. Ở trọ một mình buồn lắm, nhớ ba má mà chỉ biết rưng rức trong đêm vậy thôi. Ly cười nhạt: mày còn có ba má mà thương mà nhớ, tao khi buồn muốn cũng chẳng biết nhớ ai.

Chắc tại cười hoài nên đến tối về nhà nằm đắp chăn cô chỉ toàn khóc. Cười như máy quen rồi, thành ra khóc cũng quen rồi. Khóc xong thấy nhẹ lòng hơn, hôm sau lại thức dậy đi làm.

“Anh gì ời, dậy đi. Khuya lắm rồi...”

Ly lay nhẹ vai anh chàng. Không thấy phản ứng gì. Lại vỗ nhẹ vào lưng. Vẫn chẳng khả quan hơn. Cô bước đến, tự dưng thấy rưng rưng, rồi bỗng nhớ ra người xa lạ này cuối tuần đều đặn ghé nhà hàng KFC, nhớ rõ cả những Combo anh đã gọi. Trong hàng trăm nghìn vị khách đến và đi, hình ảnh anh bừng lên lạ lùng rõ ràng hơn bao giờ hết.

Và cô đứng đó, trông thấy một người cô độc. Sáng đi làm cho đến tận buổi chiều. Về nhà xem tivi, nuốt vội những gì vớ được. Thiếp đi nhanh chóng sau khi đọc vài tờ báo, trang sách dang dở. Quần quật

quần quật. Ngày cuối tuần buồn chán, mở điện thoại không có ai để gọi, lục lọi trong đầu không một ai mà thương mà nhớ, chỉ để rủ đi cùng ăn một bữa gà rán KFC. Chịu không được nỗi buồn gặm nhấm, đành xỏ dép, dắt xe, phóng ù tới một nhà hàng nào gần nhất có thể, và thỏa mãn cơn thèm. Không phải thèm gà rán, mà thèm nghe tiếng người, hít thở bên hơi người, tận hưởng một nụ cười như máy dầu phát ngán, hay trò chuyện với một vị Đại tá mình hâm mộ từ lâu... Cô đang chìm vào ảo giác nào thế này?

Phía trên tường, nơi cái bảng Thực đơn với đèn neon sáng lóa, nụ cười của Đại tá chưa bao giờ tắt. Nụ cười của ông vốn đã vượt thời gian. Nhưng thời gian chẳng để ai đứng lại kịp ngắm nhìn nụ cười ấy lâu thêm một vài phút, mỉm cười đáp lễ, hay thậm chí hoang đường nghĩ đến việc chuyện trò với ông. Đây là một nhà hàng ăn nhanh. Cô không tìm được, hét to: “Hãy thức dậy đi anh!” ./.

Lưu Quang Minh – 4/2009(*) Đại tá Sanders: Harland Sanders(1890-1980), cha đẻ của món gà rán Kentucky(KFC), hình ảnh của ông được lấy làm hình đại diện, logo cho chuỗi nhà hàng ăn nhanh KFC. Ông được phong tước hiệu “Đại tá danh dự bang Kentucky” vì đóng góp về ẩm thực cũng như trở thành “Đại sứ thiện chí” của KFC

Lưu Quang Minh

Con Mèo Đen

Dù có kể rĩ tai rằng mèo đen có thể sẽ chỉ đem lại điềm xấu, tôi vẫn bỏ ngoài tai. Nhiều khi, tôi tự hỏi không hiểu trên đời ai lại rảnh rỗi đến mức phải đặt điều mê tín nhằm nhí vậy. Hay cũng có thể vì cảm thấy từ lâu vận may đã không mỉm cười với tôi. Nên dẫu mọc đâu thêm một con mèo – màu đen – thì dù có thật tình bị xui rủi đi chăng nữa giờ cũng đã chẳng thành vấn đề gì lớn lao.

Nói vòng vo thế vì rốt cuộc tôi cũng đã đành lòng mang “nó” vào nhà nuôi rồi. Ai đến nhà thấy nó cũng giật mình. Nhìn xa chỉ thấy đôi mắt sáng rực lên trong một mớ lông đen ngòm. Nếu còn núp trong tối nữa, bảo đảm họ sẽ bị một phen hãi hùng. Đôi mắt nó sáng quắc, gườm gườm làm người ta phải buột miệng “quỷ xứ!”. Tôi chỉ thấy chúng giống hai hòn bi ve. Mới nhìn ai cũng ghét, hỏi tôi có sao đem “của nợ” này về làm gì cho ám quẻ. Tôi cười: “Thích thế!”. Bản thân tôi thấy nó đâu đến nỗi nào. Thậm chí nó khá ngoan. Mỗi lần muốn kiếm, tôi chỉ gọi khe khẽ “cưng”, tức thì nó vụt đến ngay. Từ ngày đầu mới về nó đã rất quý tôi. Một phần, tôi tin có duyên phận gì đây. Phần khác, tôi chăm nó tử tế, chẳng bỏ đói một bữa. Rảnh lúc nào là

tôi tìm nó, ve vuốt. “Cái giống mèo này chúng nó bỏ mình lúc nào không hay” - một bác hàng xóm bảo tôi thế - “Cứ chăm cho lắm, đi mất rồi tiếc!”. Bác này ác cảm với nó lắm, trông thấy là chỉ muốn đá cho một cái “chết toi”. Tôi cười khì. Nuôi mà không chăm thì nuôi làm gì.

Nó đến với tôi kể cũng rất lạ. Một hôm đi làm về khuya, bước mấy bước trên bậc cầu thang toan chuẩn bị vào nhà, tôi xuýt giật mình vì “cái đống” đen ngòm trước cửa. Nhìn kỹ mới hóa một đám lông và hai hòn bi ve. Kỹ hơn chút nữa thì ra nó. Hai hòn bi ve bất động soi vào mắt tôi. Tôi đứng im ra như tượng, gáy rờn rợn. Bình thường hề thấy người, mèo hoang chạy biến ngay. Đây không, nó cứ ngồi, mắt chăm chú soi vào tôi, đuôi hơi ve vẩy. Đuôi nó làm tôi cứ hình dung ra một con rắn nhỏ. Thế mà tôi chả hãi – như nó không hãi tôi. Tôi lại gần, gần nữa, gần hơn. Nó vẫn giương mắt nhìn. Chần chừ, tôi đưa tay vuốt nhẹ đầu khiến nó khẽ “meo”. Khó mà tin có thể chạm được đến mớ lông ấy. Vuốt được hồi lâu, tôi đứng dậy mở cửa. Cửa vừa hé nó đã chạy tót ngay vào nhà. Ngạc nhiên nhưng tôi cũng chẳng nung ý định đuổi nó đi. Vốn sống một mình, có nó tự nhiên căn hộ chung cư bé nhỏ của tôi bỗng thành ra “hai mình”. Ý nghĩ đó xoa dịu bớt sự trống trải từ lâu – của cả tôi và cái nơi tôi gọi là nhà mình. Dù rằng có câu “mèo đến nhà thì khó, chó đến nhà thì giàu”.

Tôi không đặt tên, chỉ thích gọi nó là “cưng”. Đó là từ tôi buột miệng thốt ra khi bàn tay đang mãi mê với đám lông mượt mà của nó. Có lẽ trong tôi đã - hết sức tự nhiên - dành cho nó một thứ cảm tình đặc biệt. Không đơn thuần là tình cảm thân thiết giữa chủ và vật nuôi, mơ hồ nó đã cho tôi được làm cái việc vốn tự mình thậm quên lãng trong một quãng thời gian dài: được thương yêu - chăm sóc một - ai-đó.

Tôi thích thú và thấy mình hạnh phúc khi có thể gọi nó như vậy. Cái từ này thật ra không phải cứ muốn là dùng được. Thường ta chỉ dùng một cách hết sức thân mật để gọi người yêu – khi đang yêu, và hay có xu hướng bị cho ngay vào mục “quá hạn sử dụng” – khi đã lấy nhau, là của nhau. Nếu không, xem chừng phải yêu quý con trẻ lắm ta mới gọi chúng như thế. Tôi gọi tự nhiên, nó nghe hiểu - mà chạy đến - là được.

Mèo sống với người nhưng không từ bỏ những thứ thuộc về “bản năng”. Nó tuy ở nhà tôi vẫn không bỏ thói đi hoang. Một lần đến giờ cho ăn tìm không thấy đâu, nhớ lời bác hàng xóm, tôi phát hoảng tưởng nó bỏ tôi luôn. Thế nhưng đến độ nửa đêm nó lại mò về, leo lên giường nhìn tôi say ngủ. Thấy động – vì hơi thở phập phồng, tôi hé hé mắt. Im thin thít, hai hòn bi ve rục lên trong bóng tối.

Có đêm buồn quá tôi thức rất khuya. Lúc ấy trong phòng chỉ còn chiếc tivi phát những chương trình về khuya chán phèo. Thấy tôi nằm dưới sàn nhà lạnh tanh không một miếng chăn đang lơ đãng quan sát những chuyển động trên tivi, nó lại bên cuộn tròn dưới nách áo. Tôi giật mình. Rồi chợt cơn xúc động trào lên trong lòng. Nó nằm đấy, hơi thở cuốn theo nhẹ nhẹ. Mắt tôi dần hoen đi. Tôi ôm nó chặt hơn.

Những hình ảnh trên tivi nhợt nhòa, nhường chỗ cho chuỗi suy tư trong đầu. Cuộc sống như một dòng chảy bất tận. Ngày ngày tôi vẫn tự mình trôi theo – hay bị cuốn theo – cái dòng chảy ấy. Để mưu sinh, để kiếm miếng cơm manh áo. Trái tim bỗng chốc trở nên chai sạn, khô cằn đi đến lạ. Sau một quãng đời dài, giờ chỉ còn tôi đang một mình trong nỗi hoài nghi. Mà không, có thêm chú mèo đen này nữa. Ít ra, lòng cảm thấy ủi an vì còn có “người” bên cạnh. Tiền đã

kiếm được. Nhưng chỉ đủ sống. Mà sao bên trong tôi thấy rỗng tuếch tự bao giờ.

Sau đêm liên miên suy nghĩ ấy, tôi càng cảm thấy yêu mến nó hơn. Tình yêu ấy lôi tôi ra siêu thị, quyết sắm sửa đủ thứ để chăm sóc nó tử tế. Nào là một cái chén đựng đồ ăn vật nuôi bằng inox rất đẹp. Sung hơn, tôi mua hẳn loại thức ăn cân theo ký dành riêng cho mèo được nhập khẩu từ Mỹ. Rồi còn vẽ chuyện đến mức tha về cái mà người bán hàng huyền thuyên bảo là “đồ chơi dành riêng cho mèo”. Nghe thì tưởng gì ghê gớm lắm, hóa ra chỉ là cái thảm tròn nho nhỏ cho mèo cào vào mỗi khi ngứa ngáy. Nhưng vì đã xem nó như một người bạn hiếm hoi còn lại trong đời nên tốn kém một chút tôi cũng không bận tâm. Và hậu quả nhãn tiền là đi tong tháng lương cầm chưa ấm tay, nhận ra thì muộn mất rồi.

Nó có vẻ không thích những cái tôi đem về. Hơi bực vì mất tiền, nhưng tôi biết nó không quen. Lâu nay - trước khi gặp tôi - tôi nghĩ nó chỉ tha lời những thứ trong thùng rác, bới móc lấy một cái xương đầu cá hay thậm chí lên vào bếp một nhà nào đó mà tìm đồ thừa ăn vụng. Nó làm gì biết mùi vị của cái gọi là thức ăn tổng hợp với đầy đủ các chất dinh dưỡng và vitamin thiết yếu – y lời cô bán hàng xoén xoét quảng cáo với tôi. Trước đây không biết nó đã từng có chủ không. Nếu nhà ấy kha khá ít ra nó còn được ăn trong một cái chén lành lặn không mẻ tới mẻ lui như cái chén hồi đầu tiên tôi dành cho nó – cái chén tôi xuyết vứt đi vì thấy kinh quá nhưng lại tiếc rẻ. Chắc thế nên có lẽ nó chẳng hiểu được cái vật sờ sờ trước mặt kia vốn được thiết kế chỉ dành riêng cho việc ăn của lũ mèo thuộc hàng “quý tộc”, hoặc không thì nhà chủ cũng có của ăn của để. Nực cười, thế ra tôi đang “trưởng giả học làm sang” sao. Tôi chẳng biết nữa. Chỉ thấy

cái chén bóng loáng làm nó vừa sợ vừa tò mò , cứ ngửi tới ngửi lui được một hồi rồi cong đuôi chuồn mất. Nghĩ lại, mới là inox thôi mà, mèo “quý tộc” đúng ra phải ăn trong chén bằng vàng (!).

Còn đến cái thảm thì mới đúng là thảm...họa. Nó ghét cái thảm đến nỗi chỉ trong ít tuần, tôi đành đem quăng cái thảm đi. Trông cái thảm bị cào tan nát ngổn ngang từng thớ vụn khiến tôi tự hứa với lòng sẽ không mua bất cứ cái gì gọi là “đồ chơi cho mèo” nữa. Nghĩ bụng, dù sao cũng chỉ là con mèo, nó cần gì những cái vớ vẩn như thế này.

Rách việc – tôi tức anh ách, rửa thềm bản thân lắm chuyện và bọn lắm chuyện không kém bày vẽ ra đủ thứ quái đản trên đời.

Nó đi nhiều hơn sau bữa ấy. Tôi dẹp luôn đồng thức ăn tổng hợp. Nó chẳng thèm động lấy một miếng. Cứ để ra cái chén đẹp đẽ ấy, y như rằng sáng hôm sau chén vẫn còn nguyên. Khổ thân tôi bỏ thì thương, vương thì tội. Không dẹp thì đồng ấy cũng mọc meo lên, nó cũng không ăn được. Mà chẳng lẽ bỏ một đồng tiền ra mua về, để rồi đem vứt vào thùng rác hay sao.

Nó không thèm ăn, nên có lẽ phải ra ngoài kiếm. Tội nghiệp, biết thế tôi đã chẳng thèm “yêu” nó kiểu ấy. Đời cứ trớ trêu vậy , đôi khi tưởng rằng mình đem lại điều tốt đẹp cho người khác, hóa ra lại làm khổ họ hơn. Nó đi hoài, thời gian bên tôi thừa thớt hẳn. Nhiều lúc mãi làm, tôi cũng chẳng biết nó có đó hay không. Tôi là nhà thiết kế.

Đúng hơn tôi sáng tác kiểu dáng cho các sản phẩm công nghiệp - từ cái xô cái chậu cho tới cái bàn cái ghế. Phần lớn thời gian tôi làm việc độc lập. Đơn độc trong sáng tác – ai đó đã từng nói về sự cô đơn của người làm công việc này. Tôi biết chất xám mình có hạn. Để không thành “kẻ châu rìa”, chỉ có lao động không ngừng. Mà lao động trí óc khắc nghiệt kém gì lao động chân tay.

Thật sự không muốn nó đói, tôi đành quay trở lại với cái chén mẻ và mớ thức ăn thừa. Quả thật đêm về nó đã bớt đi. Nghe nói nếu làm chút “phẫu thuật”, nó sẽ “tịt” không đi nữa. Lúc ấy chỉ còn quần quanh chủ chực ăn. Nhưng tôi thấy làm vậy ác quá, đang yên lành tự nhiên ra tay tước đi cái tạo hóa ban cho nó chỉ vì ý thích nhỏ nhen của mình. Trời cho gì biết nấy, tốt hưởng xấu chịu. Như tôi, trót sinh ra làm người thì cam chịu kiếp người. Mà kiếp người kiếp mèo sướng khổ thật khác nhau. Mèo ăn xong lại ngủ, ngủ chán thì “đi đêm”. Người còn biết nghĩ, lại hay thấy cô đơn kéo đến. Nói vậy chứ sao đôi lần, nhìn mặt nó tôi chỉ thấy một vẻ buồn xo. Có bao giờ ai thấy mèo cười. Ngủ nhiều quá, rỉ mắt tích tụ, khiến tôi cứ tin nó khóc, nhiều đến nỗi mắt sưng tấy cho ghèn cứng đọng trên khóe mi. Lại nghe ai nói mèo tới chín kiếp. Một kiếp chưa được, phải chịu tới chín kiếp sao “cưng”. Nó nằm bẹp, nghiêng cổ cho tôi gãi. Sao có người vẫn tin có kiếp sau? Kiếp này buồn còn chưa đủ, cực khổ còn chưa đủ, phải kéo qua kiếp sau nữa ư. Tôi cứ thả thả, nó cứ lim dim. Mà thôi, kiếp sau có cũng cứ làm mèo, “cưng” nhé. Chỉ cần không thành mèo hoang, hay sa cơ lỡ vận rơi vào quán “tiểu hổ” nào đấy... Biết sao đây, đời này chẳng ai dám chắc được điều gì. Đâu phải lúc nào cũng may mắn gặp được người chủ tốt, bị bỏ rơi là chuyện cơm bữa đến nỗi đâu đâu cũng thấy mèo hoang. Trong mọi sinh vật hiện hữu trên trái đất, con người là đáng sợ nhất. Và cũng chỉ có lòng người là không đoán được. Nó ngủ mất tiêu, vô tư như... mèo. Ừ, mèo sướng thật.

Suy nghĩ về công việc đang dang dở khiến tôi tưởng sẽ chẳng còn tâm trí đâu mà lo cho mèo. Thế nhưng cứ ngồi vào bàn, y như rằng bộ não trở nên trống hoác. Thở dài, hít thật sâu, rồi lại thở dài. Vẫn là

một khoảng trắng. Tôi chưa xót trong đêm. Vậy là hết, tôi chẳng còn gì. Ngày ngày, thời gian lạnh lùng tước dần tuổi xuân, tước đi tình yêu, tước cả những mộng tưởng hay ho, nhường chỗ cho nhiều suy ngẫm có phần phiền muộn về cuộc sống và bản thân mình. Tôi chán nản, muốn vứt hết, bỏ hết. Cả một thời cần mẫn, rót cuộc vẫn là con số không? Liên tục trong mấy tháng qua các ý tưởng của tôi không được chấp nhận. Tôi như một thứ người thừa trong phòng thiết kế mẫu của công ty. Tôi rơi vào stress triền miên. Cố vùng ra, thoát ra khỏi trạng thái ngột ngạt này của cuộc sống nhưng nào cách chi làm được. Trong lúc này tôi chỉ còn biết tìm nó, lại vuốt ve, lại nói chuyện với nó như một người tri kỷ, để rồi vờ như nỗi cô đơn qua đi. Nhưng tôi nhủ mình, dù không muốn vẫn cứ phải làm việc. Không lao động, tôi sẽ tự đào mồ chôn mình.

Tôi biết rất đáng sợ khi phải thừa nhận: Dường như mình đã cạn ý tưởng. Nghề của tôi mà cạn ý tưởng thì đúng là ác mộng.

Giật mình, tôi nhận ra mình giống như con mèo đen, chìm khuất dần vào bóng tối. Rồi mơ hồ, biến mất, tan đi, không còn hiện hữu. Tôi ở đó, trong đó, chẳng mang một chút xúc cảm gì. Không ai bận tâm cần biết sự hiện diện của một mớ lông đen ngòm. Biết cũng chẳng để làm gì, màn đêm đã nuốt chửng, kéo tôi vào cõi vĩnh hằng.

Cũng chẳng ai buồn tiễn đưa tôi.

“Cưng”! “Cưng” đâu rồi? Tôi gọi, nhưng chẳng thấy nó đâu. Hai giờ sáng. Nó vẫn chưa về. Tôi sục sạo trong bóng tối, tìm kiếm cái chén mè. Thức ăn hết nhẵn. Tôi bật tivi. Tiếng Anh xì xồ. Tôi bật quạt.

Quạt thổi vù vù. Ho khục khặc vì lạnh. Tôi bật đèn bàn cố làm mọi chuyện có thể. Tôi không muốn bị nuốt chửng. Tôi sợ mình biến mất giữa cõi đời.

Cuối cùng tôi tìm ra một giải pháp khá hơn. Tôi khóc. Khóc ròn.
Nước mắt ứa ra trôi theo những trấu nặng gồng gánh.
“Cưng”, đừng bỏ ta! “Cưng”... Tôi gọi nó cùng tiếng nấc. Trong đêm lạnh lẽo này, chắc cũng chẳng ai nghe thấy tôi.
Khi nước mắt dường đã cạn, nhẹ lòng hơn tôi thiếp đi.
Nó đã về. Khe khẽ nhìn tôi. Đôi mắt buồn. Nó cứ ngồi đấy theo thói thường. Vẫn hơi thở phập phồng, chờ tôi thức... cho đến sáng.
Sáng hôm sau tôi lần mở điện thoại, tra danh bạ xem có ai đáng để gọi. Tôi có vài người bạn nhưng từ lâu lắm không còn liên lạc nữa.
Đối với tôi, công việc quan trọng hơn nhiều lần tình bạn hữu. Tôi lại cố gắng nhớ xem ngày xưa có từng “để ý” ai không. Đại loại, tôi cố tìm chút liên hệ giữa con người với con người. Nó lúc này trào hẫ lên bàn, dỗi mắt trong khi tôi đang lục tung danh bạ lẫn ký ức mình.
Những khi tưởng chừng tìm được ai đó, tôi bỗng rụt rè. Tôi không đủ can đảm để trò chuyện với ai. Họ sẽ không nhớ tôi. Họ không thể nghĩ ra tôi lại gọi cho họ. Đã từ lâu, tôi xem họ không đáng để quan tâm, không tồn tại. Giờ thì đến lượt tôi...
Cha mẹ ơi, nếu hai người không rời bỏ tôi quá sớm vì tai nạn giao thông ngày ấy, có lẽ tôi đã còn có hai chữ gia đình để mà nương tựa trong những lúc cô đơn cùng cực như thế này. Tôi đã bỏ quên quá nhiều thứ, đánh mất quá nhiều thứ. “Cưng” ơi, nói cho ta nghe đi. Ta phải làm gì vào lúc này. Để ta thấy ta còn đang tồn tại.
Ý tưởng giúp tôi làm việc, ý tưởng nuôi sống tôi, ý tưởng cho tôi được quyền ước mơ. Chúng đâu rồi? Có một câu tôi hằng luôn ghi nhớ: “Ta suy nghĩ, nghĩa là ta tồn tại”... Tôi lại ôm nó, lại vuốt ve.
Cầu cho có sự này qua đi, và tôi lại được nhấn mình vào công việc.
Một lần nữa tôi nhìn xuống hai bàn tay mình. Không trắng. Mà giữa

hai tay là một màu đen. Đen ngòm. Mớ lông đen ngòm. Hóa ra là nó.
Sau rốt... lại là nó.

*

* *

Cái điều tôi im ỉm lo sợ trong lòng cuối cùng cũng đến. Tôi gọi nó, gọi khan cả cổ. Gọi khi phát hiện ra cái chén mẻ vẫn còn nguyên thức ăn. Gọi vì lẽ thường nó luôn bên tôi mỗi khi thức dậy. Gọi cho đến khi đột nhiên rùng mình nghĩ đến chuyện nó sẽ không bao giờ còn quay về bên tôi nữa.

Đã có lời đáp lại tiếng gọi của tôi. Vừa khi mở cửa, tôi nhận ra bác hàng xóm đang lúi tuột tôi xuống cầu thang, chạy thật nhanh... thở hổn hển, cố gắng truyền đạt một chuyện kinh khủng gì đó. Không nghe được một từ nào nhưng tất cả hiển hiện ngay trước mắt. Bên dưới chung cư – nơi xe cộ tấp nập qua lại, tôi nhận ra một “cái gì” đen ngòm bên vệ đường... Nó!

Không còn hơi thở phập phồng, không thấy hai hòn bi ve, không thấy con rắn nhỏ ngoe nguẩy, không một chút sống động của sinh vật từng bị cho là xui rủi ấy. Nó nằm đấy bất động trong yên bình. Tôi lặng đi, mắt dán vào nó. Sao lại như vậy? Tôi không hiểu, hoàn toàn không hiểu. Tiếng bác hàng xóm đang cố gắng tìm kiếm một lời giải thích nào đó. Hình như nó bị xe đụng. Hình như nó ăn phải bả. Hình như nó chết già. Cũng hình như nó đã cố lết về đây bằng một nỗ lực phi thường nào đó để được gặp tôi, nhưng đã không kịp nữa... Tôi chỉ nghe một mớ tạp âm hỗn độn. Cửa đủ thứ phương tiện giao thông, tiếng những người đi đường, tiếng rao của một người bán hàng rong, tiếng cười, tiếng khóc, rồi cả tiếng cãi nhau... Chừng

nhận ra có kẻ định chạm đến nó, tôi vụt đến – như cách nó vẫn thường làm. Tôi ngăn lại người đang định bốc nó, toan bỏ vào thùng rác. Quỳ mọp trước nó, tay tôi run run. Người nó cứng đờ, đầu rồi mới lỏng mềm mại ngày hôm qua tôi còn ve vuốt. Tại sao lại cho ta thấy cảnh này, “cưng”? Một lần nữa, mày lại muốn trừng phạt ta hay sao? Tim tôi nhói buốt như có hàng ngàn kim đâm. Óc tôi nhũn đi, bùng nhùng với đám bông bong trong đầu. Lòng tôi cố nhủ, không đâu, mày chỉ ngủ thôi, ngủ một giấc dài, sau đó mày sẽ dậy, sẽ chén hết phần thức ăn, lại đi đêm, rồi quay về, rồi lại ung dung trên đùi ta, lim dim dễ chịu... Đừng rời bỏ ta, bạn ta ơi! Đừng, “cưng” ơi, niềm vui bé nhỏ của ta, hạnh phúc duy nhất còn lại, xin đừng đi.

Ta đã phí hoài đời ta trước khi gặp mày, nhưng ta sẽ thay đổi, ta hứa. Ta yêu mày nhiều lắm, “cưng” ơi. Đâu đây văng vẳng câu nói của bác hàng xóm hôm nào. “Cái giống mèo này chúng nó bỏ mình lúc nào không hay. Cứ chăm cho lắm, đi mất rồi tiếc!”...

Nhưng “cưng” của tôi đâu phải là thứ bạc bẽo. Nhiều người bảo “hình như”, loài mèo luôn biết trước khi nào chúng phải ra đi. Chúng sẽ tìm một chỗ nào thật xa để trút hơi thở cuối cùng. Vậy mà, “cưng” của tôi không thế. Có lẽ thực tình nó đã muốn nhìn thấy tôi – hay muốn tôi thấy nó – khi hoàn tất một kiếp mèo trong chín kiếp luân sinh đặng đấng. Nên nó đã trở về. Chỉ bởi vì nó là bạn tôi! “Người bạn thật sự hẳn sẽ không rời bỏ bạn mình, dẫu trong lúc hiểm nguy”. Nó đã không bỏ tôi.

Thực ra có tồn tại kiếp sau hay không? Ai mà biết được... Mà thôi, kiếp sau có cũng cứ làm mèo, “cưng” nhé. Vì sao ư? Đừng hỏi ta. Chính mi đã cho ta câu trả lời rồi.

Ngày mai, không, không cần ngày mai đâu, ngay hôm nay, ta sẽ

khác...

Lưu Quang Minh

Lưu Quang Minh

Đàn ông

(LĐCT) - Hai mốt tuổi, Lưu Quang Minh từng đoạt giải nhì cuộc thi truyện cực ngắn của trang Web Hội ngộ văn chương, truyện "Già trước tuổi".

Minh già trước tuổi thật!

Truyện này viết thật sát ván. Giọng xưng từng rặt Nam Bộ trong phiếm chỉ nhân vật. Cắt nghĩa tinh quái, đáo đả, về hiện tượng xã hội đáng báo động: đàn ông trẻ hôm nay càng lúc càng lười... yêu! Nhân vật chính luôn dùng dằng lẩn tránh: Có gì mà phải vội lấy vợ? Thế rồi, nhân một đổ vỡ đầu đời, đã hết muốn yêu thêm lần nữa. Nhưng, một khi đàn ông chịu đi chợ vào cuối truyện, sự thể sẽ ra sao nhỉ?

Tác giả "nửa nạc nửa mỡ", không chường mặt phản đối, song, cũng không dừng được giễu cợt nhân vật, trong thấp thoáng cười mỉm rải rác khắp truyện. Cười cũng thật có duyên. Nhờ thế,

lại thấy cái viết của Lưu Quang Minh trẻ bất ngờ. Mà trẻ thật, trẻ không vờ vĩnh!

Nguyễn Thị Minh Thái

Lưu Quang Minh

Sinh 18.5.1988

Hiện là sinh viên khoa Mỹ thuật công nghiệp ĐH Tôn Đức Thắng

TPHCM

Năm 40 tuổi, đàn ông vẫn chưa chịu lấy vợ cho mẹ vừa lòng. Mẹ sốt ruột lắm, giục suốt mà đàn ông mãi dửng dưng, chẳng chịu dẫn ai về nhà ra mắt mẹ một lần. Đàn ông làm kiến trúc sư, vẽ đẹp, đàn hay, bạn bè không ai tin đến tuổi này lại chẳng có người nâng khăn sửa túi. Đàn ông kiếm tiền rất giỏi, tậu được một căn hộ ở cao ốc gần 30 tầng. Dân kiến trúc nên đàn ông tự tay thiết kế nội thất, ai đến cũng phải xuýt xoa: nhà đẹp quá ông bạn ơi! Nhưng ngó khung cảnh vắng lặng buồn bã, lại thêm một câu: thôi nhanh nhanh lấy vợ đi ông tướng!

Lấy vợ! Đi đâu, gặp ai đàn ông cũng đều nghe mỗi hai từ ấy.

"Giờ sự nghiệp, tài chánh của chú tốt như thế, còn chờ gì nữa hả?". Chị của đàn ông khuyên. Đàn ông hờ hững, ngậm điều thuốc lá, hít một hơi, lim dim. Thỉnh thoảng cuối tuần đàn ông lại ghé nhà bà chị chơi, ngồi luyên thuyên với ông anh rể. Ông anh rể đáng bệ vệ, giọng sang sảng động viên:

- Có vợ sướng như tiên ấy chú ạ. Thấy tôi không, cơm ăn, áo mặc có phải lo lắng cái chi đâu...

- Vừa nói vừa vỗ vai đàn ông bôm bốp, lại hơi liếc liếc bà chị. Bà chị đang dở tay làm bếp, nghe chồng khen khéo tũm tĩm cười.

Đàn ông lái sang chuyện khác:

- Chứng khoán dạo này chán quá anh nhỉ...

Ăn bữa cơm trưa với nhà chị xong, đàn ông xin phép. Ông anh rể cố giữ:

- Ở lại chơi với các cháu, tối về ai nấu cơm cho mà ăn?

Ông anh bà chị có cả nếp cả tẻ. Con gái lớn vừa tốt nghiệp đại học,

anh chị tính cho đi tu nghiệp nước ngoài luôn, tiếng Anh cứ gọi là vanh vách. Thằng con trai năm nay vào lớp 10, trường chuyên hẳn hoi. Hai đứa bám cậu lắm. Cô cháu gái còn gợi ý: "Bạn cháu nhiều đứa xinh lắm, cậu thích không cháu giới thiệu cho!".

Nếu cô cháu gái nói câu này cách đây mười năm trước, nghe còn chấp nhận được. Đàn ông ngượng:

- Về chẳng biết cậu gọi bằng em hay bằng cháu đây...

- Em hay cháu gì mà chẳng được. Chồng già vợ trẻ là tiên trên đời mà... - Kèm theo là một trận cười sang sảng của ông anh rể.

Chẳng biết ông anh chỉ giỡn hay có pha chút mỉa mai mà trên đường về đàn ông cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Ừ thì đúng rồi, tối về ai nấu cơm cho đàn ông ăn đây.

Vốn dĩ từ lâu, đàn ông đã chấp nhận những bữa ăn qua loa chiếu lệ. Khi hàng xóm đang quây quần bên mâm cơm đầm ấm của gia đình, có tiếng cười khanh khách của trẻ nhỏ, tiếng nhỏ to tâm sự giữa vợ và chồng, đàn ông ngồi trên ghế salông, mắt đăm đăm lên màn hình tivi. Xem tivi mà tưởng như đang phóng tầm mắt chu du vô định vào một khoảng bao la nào đó. Lâu lâu lại khẽ nhấm nháp ổ bánh mì kẹp thịt nguội ngắt.

Đàn ông rất ít khi mở đèn vào buổi tối. Trong nhà, chỉ ngập mỗi ánh sáng mập mờ loạng choạng của tivi. Khói thuốc tràn khắp phòng khách. Đàn ông nghiện thuốc lá nặng. Thông thường, phụ nữ ghét mùi khói thuốc. Chính cô người yêu đàn ông quen ngày còn là sinh viên đã ra tối hậu thư: "Một là thuốc lá, hai là em. Anh chọn đi!" Nàng cứ nghĩ đàn ông sẽ chọn nàng. Vậy mà không, đàn ông quyết giữ thuốc lá ở lại.

Có tiếng chuông điện thoại. À, bạn chí cốt. "Làm vài chén chứ mày,

quán cũ nhé".

Đàn ông chơi thân với Tấn chừng cũng đã hơn hai chục năm. Để gì có được một tình bạn bền lâu như thế. Nhất là, khi đã bận đường vợ con, bạn bè cũng dễ chảnh mảng nhau đi. Vậy mà không, cuối tuần anh em vẫn nhậu nhẹt, cà phê cà pháo đều đặn.

"Mày là sướng nhất rồi, như tao đây, tự dưng đeo cái cùm vào người, có khổ không cơ chứ!".

Tấn cũng muộn đường vợ con y như đàn ông. Hình như tận xa xưa hai thằng đã có lời thề không bao giờ lấy vợ, có lẽ vì trông thấy nhiều người mất tự do quá, mình cần phải làm "cách mạng". Ấy thế mà đến năm ba mươi lăm tuổi, đột nhiên Tấn "phản bội", quay ngoắt đi lấy vợ, bỏ đàn ông chơi vơi lại một mình.

"Tao thì cũng muốn đi đến cùng lắm đấy, thế nhưng mà vì hoàn cảnh " - Tấn gãi đầu gãi tai, làm bộ làm tịch, rồi phá lên cười hềnh hếch. Nói là nói thế, chứ từ ngày rước vợ về, Tấn như khác hẳn. Quần áo, đầu tóc gọn gàng tươm tất, chẳng còn nhận ra thằng Tấn luộm thuộm của ngày xưa nữa.

"Trăm phần trăm đi. Mà này, chú mày cũng kiên trì thật đấy...". "Lấy vợ đi!". Chưa dứt câu đàn ông đã nói thay. Hai thằng lại phá lên cười.

Đàn ông nhớ hồi vợ Tấn mới sinh. Trong điện thoại giọng nó lạc đi, đầy sự xúc động: "Con trai. Con trai. Con trai mày ơi! Trời ơi con trai!" Có thể tưởng tượng ra nó đang nhảy cẫng lên vì sung sướng. Đàn ông nhận được tin tức tức đến thăm vợ con nó ngay. Đang đi, đàn ông sực nhớ ra, đâu thể nào tay không được. Thế là gửi xe, vào siêu thị.

Vào tới nơi trông y như một mê cung với đủ loại hàng hoá xếp nhau

trên kệ tầng tầng lớp lớp. Khổ, công việc mua sắm vốn là của phụ nữ. Đàn ông ngơ ngơ ngác ngác, chẳng biết nên mua gì. Mua gì thì tốt cho cả mẹ và con nhỉ? Lục tung đầu óc một hồi, mới nhớ hồi bà chị sinh, đàn ông phải chở mẹ đi mua sữa, rồi ít trái cây cho chị bồi bổ. Phải rồi, sữa bột cho bà mẹ.

Lại đi khắp các dãy hàng, vẫn chẳng tìm được quầy sữa ở đâu. Cái siêu thị này rộng quá, gì cũng bán, đi đến là mỏi nhừ chân. Chả hiểu sao mấy bà phụ nữ có thể bỏ cả ngày trời vào trong này được nhỉ. Mò mẫm mãi cuối cùng đành phải hỏi cô nhân viên đang đứng phụ trách quầy gần đó. Cô bé xinh xắn, chỉ dẫn tận tình, đàn ông áp a áp úng lọng cọng cảm ơn.

Cầm hộp sữa ra khỏi siêu thị, đàn ông tạt qua chợ mua trái cây. Chợ thì chẳng được mát mẻ như siêu thị. Đủ mùi thịt, tôm, cá, mắm, trái cây trộn lẫn nhau bên cạnh những đồng rác chất lên bề bộn, nhớp nháp. Ngày nào mẹ và chị đàn ông vẫn đi, chẳng bao giờ biết chán, hay thật! Đàn ông chạy xe từ đầu chợ đến cuối chợ, quay xe lại từ cuối chợ đi đến đầu chợ, luống cuống đến là tội nghiệp. Mua trái cây nhưng là mua trái cây gì, mua một thứ hay mua tất tần tạt mỗi thứ một ít. Một hồi lâu, đành bấm máy alô cho bà chị: "Chị ơi đi thăm vợ thằng bạn mới đẻ thì cần mua trái cây gì?".

Tán biết chuyện lẫn đùng ra mà ôm bụng cười. Đàn ông đổ hết cả mặt, sau về chị hỏi mới ớ ra mình lại còn bị mua đất nữa. Có mấy quả cam quả táo mà hết gần cả trăm nghìn. Khổ, lơ nga lơ ngơ, đàn ông đi chợ thì biết mặc cả là thế nào đâu.

Đây là tình hình của năm năm về trước. Đàn ông bây giờ có không muốn vẫn phải đi chợ như thường. Không thể ngày nào cũng ăn bên ngoài, rồi mãi mì gói, bánh mì kẹp thịt được. Lần đầu tiên bắc nồi lên

bếp, tường ngon ăn, đàn ông cứ để lửa cháy đi tắm cho mát. Đang tắm dở chừng thì nghe mùi khét nồng nặc bốc lên, mới tá hỏa tam tinh vội vàng vàng chạy ù ra ngoài. Kết cục vẫn là mì gói "chứa cháy". Rút kinh nghiệm về sau đàn ông chỉ dám nấu những món cực kỳ đơn giản, chẳng mơ mộng đòi làm "Yan Can Cook" nữa.

Chị biết đàn ông vốn sẵn vụng về, thương lắm, lâu lại qua nấu cho một bữa tươm tất. "Chị đã bảo chú lấy vợ đi mà cứ gàn. Mẹ trông mãi. Phải để mẹ thấy cháu chứ...". Đàn ông hể cứ nghe nhắc đến là mau đánh trống lảng. Chị thở dài ngao ngán: "Chẳng vợ con thì cũng kiếm một cô bồ mà đỡ đàn cho mình, nhà rộng thênh thang thế này". Cũng có mấy lần hiếm hoi đàn ông miễn cưỡng nghe lời chị đi "xem mặt". Đều là bạn bè, em, cháu... của chị cả. Chị phải dụ mãi: xinh lắm, đẹp người đẹp nét, không nhanh người ta đi lấy chồng thì phí! Đàn ông đang bị stress vì công việc, thôi thì đi một lần đã mất gì, gọi là giải trí cho đầu óc thư giãn. Nhưng đến lúc ngồi đối diện "người đẹp" rồi, đàn ông đỏ mồm hôi hột, tim đập, chân run, mặt đỏ au, nói mãi chả nên lời. Bà chị ở nhà chờ tin vui, nào ngờ ông em về lắc đầu: "Chẳng được gì cả chị ơi!".

Càng thêm tuổi, tiêu chuẩn của đàn ông mỗi lúc một nâng dần lên. Đẹp là đương nhiên rồi này. Nhưng đẹp phải đi đôi với sự thông minh, duyên dáng. Nói chuyện mà nhạt như nước ốc thì còn thú vị nổi gì. Rồi thì phải đảm đang này, nấu ăn ngon, việc nội trợ trong nhà không bao giờ phải đến lượt đàn ông làm...

Bà chị chịu thua với ông em: "Lạy chú, chú già đến nơi rồi đấy."

Đàn ông môi phì phèo điều thuốc.

Nhận được cuộc điện thoại bất ngờ hẹn gặp của người xưa, đàn ông hơi bàng hoàng. Bao nhiêu năm không gặp nhau rồi. Mọi ngày ăn

mặc tuềnh toàng, hôm nay ráng chải chuốt một chút. Đàn ông nhớ những ngày còn bên nhau, nàng ngồi sau xe đạp cho đàn ông đèo đi chơi, cứ như là thơ là phim vậy. Giờ ra đường thấy mấy em xinh như mộng ngồi sau SH, Dylan, đàn ông phì cười. Ít ra đàn ông còn phúc hơn các thằng chở mấy em ấy.

Nàng vẫn đẹp, nhưng theo một kiểu khác. Nàng vừa cùng chồng về nước, thăm lại quê hương sau mười mấy năm bên xứ người. Anh chồng mắt xanh, mũi lõ, bập bẹ được vài câu tiếng Việt vợ dạy cho, lịch sự bắt tay đàn ông.

- Em nghe bảo anh vẫn chưa vợ con gì, còn nhớ em hay sao?

Đàn ông ngượng chín mặt:

- Thì cũng có nhớ, mà kiếm mãi chẳng tìm được ai phù hợp...

Chẳng biết anh chồng nàng nghe có hiểu gì không mà cũng cười cười, gật gật hóng chuyện. Đàn ông thấy không thoải mái, ngồi một lúc cáo bận đi về.

Mấy hôm sau nàng hẹn đàn ông đi uống cà phê, chỉ có hai người.

Đàn ông ngậm điếu thuốc lá, mắt phiêu du ra ngoài cửa sổ.

- Anh vẫn không bỏ được thuốc lá à? Buồn cười thật anh ạ, chồng em cũng nghiện thuốc lá nặng, có khi còn hơn cả anh nữa. Đúng là, ghét của nào trời cho của ấy...

Ghét của nào trời cho của ấy.... Đàn ông gắng kìm tiếng thở dài rất khẽ. Đàn ông ghét đi chợ, ghét nấu ăn, ghét phải ngồi xem tivi một mình trong đêm. Vậy mà vẫn phải làm tất cả. Làm một mình.

Hôm sau, đàn ông hẹn nàng và chồng qua nhà ăn bữa cơm, cho gọi là biết nhà. Thế là phải đi chợ, mua gì đó đơn giản...

* * *

Đàn ông đi chợ, một mình như mọi khi. Chạm nghĩ, giá mà ở nhà giờ này có một người đàn bà ngồi chờ cơm. 2.2009

Lưu Quang Minh

Đàn ông

(LĐCT) - Hai mốt tuổi, Lưu Quang Minh từng đoạt giải nhì cuộc thi truyện cực ngắn của trang Web Hội ngộ văn chương, truyện "Già trước tuổi".

Minh già trước tuổi thật!

Truyện này viết thật sát ván. Giọng xưng từng rặt Nam Bộ trong phiếm chỉ nhân vật. Cắt nghĩa tinh quái, đáo đả, về hiện tượng xã hội đáng báo động: đàn ông trẻ hôm nay càng lúc càng lười... yêu! Nhân vật chính luôn dùng dằng lẩn tránh: Có gì mà phải vội lấy vợ? Thế rồi, nhân một đổ vỡ đầu đời, đã hết muốn yêu thêm lần nữa. Nhưng, một khi đàn ông chịu đi chợ vào cuối truyện, sự thể sẽ ra sao nhỉ?

Tác giả "nửa nạc nửa mỡ", không chường mặt phản đối, song, cũng không dừng được giấu cọt nhân vật, trong thấp thoáng cười mỉm rải rác khắp truyện. Cười cũng thật có duyên. Nhờ thế,

lại thấy cái viết của Lưu Quang Minh trẻ bất ngờ. Mà trẻ thật, trẻ không vờ vĩnh!

Nguyễn Thị Minh Thái

Lưu Quang Minh

Sinh 18.5.1988

Hiện là sinh viên khoa Mỹ thuật công nghiệp ĐH Tôn Đức Thắng

TPHCM

Năm 40 tuổi, đàn ông vẫn chưa chịu lấy vợ cho mẹ vừa lòng. Mẹ sốt ruột lắm, giục suốt mà đàn ông mãi dửng dưng, chẳng chịu dẫn ai về nhà ra mắt mẹ một lần. Đàn ông làm kiến trúc sư, vẽ đẹp, đàn hay, bạn bè không ai tin đến tuổi này lại chẳng có người nâng khăn sửa túi. Đàn ông kiếm tiền rất giỏi, tậu được một căn hộ ở cao ốc gần 30 tầng. Dân kiến trúc nên đàn ông tự tay thiết kế nội thất, ai đến cũng phải xuýt xoa: nhà đẹp quá ông bạn ơi! Nhưng ngó khung cảnh vắng lặng buồn bã, lại thêm một câu: thôi nhanh nhanh lấy vợ đi ông tướng!

Lấy vợ! Đi đâu, gặp ai đàn ông cũng đều nghe mỗi hai từ ấy.

"Giờ sự nghiệp, tài chánh của chú tốt như thế, còn chờ gì nữa hả?". Chị của đàn ông khuyên. Đàn ông hờ hững, ngậm điều thuốc lá, hít một hơi, lim dim. Thỉnh thoảng cuối tuần đàn ông lại ghé nhà bà chị chơi, ngồi luyên thuyên với ông anh rể. Ông anh rể đáng bệ vệ, giọng sang sảng động viên:

- Có vợ sướng như tiên ấy chú ạ. Thấy tôi không, cơm ăn, áo mặc có phải lo lắng cái chi đâu...

- Vừa nói vừa vỗ vai đàn ông bôm bốp, lại hơi liếc liếc bà chị. Bà chị đang dở tay làm bếp, nghe chồng khen khéo tũm tĩm cười.

Đàn ông lái sang chuyện khác:

- Chứng khoán dạo này chán quá anh nhỉ...

Ăn bữa cơm trưa với nhà chị xong, đàn ông xin phép. Ông anh rể cố giữ:

- Ở lại chơi với các cháu, tối về ai nấu cơm cho mà ăn?

Ông anh bà chị có cả nếp cả tẻ. Con gái lớn vừa tốt nghiệp đại học,

anh chị tính cho đi tu nghiệp nước ngoài luôn, tiếng Anh cứ gọi là vanh vách. Thằng con trai năm nay vào lớp 10, trường chuyên hẳn hoi. Hai đứa bám cậu lắm. Cô cháu gái còn gợi ý: "Bạn cháu nhiều đứa xinh lắm, cậu thích không cháu giới thiệu cho!".

Nếu cô cháu gái nói câu này cách đây mười năm trước, nghe còn chấp nhận được. Đàn ông ngượng:

- Về chẳng biết cậu gọi bằng em hay bằng cháu đây...

- Em hay cháu gì mà chẳng được. Chồng già vợ trẻ là tiên trên đời mà... - Kèm theo là một trận cười sang sảng của ông anh rể.

Chẳng biết ông anh chỉ giỡn hay có pha chút mỉa mai mà trên đường về đàn ông cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Ừ thì đúng rồi, tối về ai nấu cơm cho đàn ông ăn đây.

Vốn dĩ từ lâu, đàn ông đã chấp nhận những bữa ăn qua loa chiếu lệ. Khi hàng xóm đang quây quần bên mâm cơm đầm ấm của gia đình, có tiếng cười khanh khách của trẻ nhỏ, tiếng nhỏ to tâm sự giữa vợ và chồng, đàn ông ngồi trên ghế salông, mắt đăm đăm lên màn hình tivi. Xem tivi mà tưởng như đang phóng tầm mắt chu du vô định vào một khoảng bao la nào đó. Lâu lâu lại khẽ nhấm nháp ổ bánh mì kẹp thịt nguội ngắt.

Đàn ông rất ít khi mở đèn vào buổi tối. Trong nhà, chỉ ngập mỗi ánh sáng mập mờ loạng choạng của tivi. Khói thuốc tràn khắp phòng khách. Đàn ông nghiện thuốc lá nặng. Thông thường, phụ nữ ghét mùi khói thuốc. Chính cô người yêu đàn ông quen ngày còn là sinh viên đã ra tối hậu thư: "Một là thuốc lá, hai là em. Anh chọn đi!" Nàng cứ nghĩ đàn ông sẽ chọn nàng. Vậy mà không, đàn ông quyết giữ thuốc lá ở lại.

Có tiếng chuông điện thoại. À, bạn chí cốt. "Làm vài chén chứ mày,

quán cũ nhé".

Đàn ông chơi thân với Tấn chừng cũng đã hơn hai chục năm. Để gì có được một tình bạn bền lâu như thế. Nhất là, khi đã bận đường vợ con, bạn bè cũng dễ chảnh mảng nhau đi. Vậy mà không, cuối tuần anh em vẫn nhậu nhẹt, cà phê cà pháo đều đặn.

"Mày là sướng nhất rồi, như tao đây, tự dưng đeo cái cùm vào người, có khổ không cơ chứ!".

Tấn cũng muộn đường vợ con y như đàn ông. Hình như tận xa xưa hai thằng đã có lời thề không bao giờ lấy vợ, có lẽ vì trông thấy nhiều người mất tự do quá, mình cần phải làm "cách mạng". Ấy thế mà đến năm ba mươi lăm tuổi, đột nhiên Tấn "phản bội", quay ngoắt đi lấy vợ, bỏ đàn ông chơi vui lại một mình.

"Tao thì cũng muốn đi đến cùng lắm đấy, thế nhưng mà vì hoàn cảnh " - Tấn gãi đầu gãi tai, làm bộ làm tịch, rồi phá lên cười hềnh hếch. Nói là nói thế, chứ từ ngày rước vợ về, Tấn như khác hẳn. Quần áo, đầu tóc gọn gàng tươm tất, chẳng còn nhận ra thằng Tấn luộm thuộm của ngày xưa nữa.

"Trăm phần trăm đi. Mà này, chú mày cũng kiên trì thật đấy...". "Lấy vợ đi!". Chưa dứt câu đàn ông đã nói thay. Hai thằng lại phá lên cười.

Đàn ông nhớ hồi vợ Tấn mới sinh. Trong điện thoại giọng nó lạc đi, đầy sự xúc động: "Con trai. Con trai. Con trai mày ơi! Trời ơi con trai!" Có thể tưởng tượng ra nó đang nhảy cẫng lên vì sung sướng. Đàn ông nhận được tin tức tức đến thăm vợ con nó ngay. Đang đi, đàn ông sực nhớ ra, đâu thể nào tay không được. Thế là gửi xe, vào siêu thị.

Vào tới nơi trông y như một mê cung với đủ loại hàng hoá xếp nhau

trên kệ tầng tầng lớp lớp. Khổ, công việc mua sắm vốn là của phụ nữ. Đàn ông ngơ ngơ ngác ngác, chẳng biết nên mua gì. Mua gì thì tốt cho cả mẹ và con nhỉ? Lục tung đầu óc một hồi, mới nhớ hồi bà chị sinh, đàn ông phải chở mẹ đi mua sữa, rồi ít trái cây cho chị bồi bổ. Phải rồi, sữa bột cho bà mẹ.

Lại đi khắp các dãy hàng, vẫn chẳng tìm được quầy sữa ở đâu. Cái siêu thị này rộng quá, gì cũng bán, đi đến là mỏi nhừ chân. Chả hiểu sao mấy bà phụ nữ có thể bỏ cả ngày trời vào trong này được nhỉ. Mò mẫm mãi cuối cùng đành phải hỏi cô nhân viên đang đứng phụ trách quầy gần đó. Cô bé xinh xắn, chỉ dẫn tận tình, đàn ông áp a áp úng lọng cọng cảm ơn.

Cầm hộp sữa ra khỏi siêu thị, đàn ông tạt qua chợ mua trái cây. Chợ thì chẳng được mát mẻ như siêu thị. Đủ mùi thịt, tôm, cá, mắm, trái cây trộn lẫn nhau bên cạnh những đồng rác chất lên bề bộn, nhớp nháp. Ngày nào mẹ và chị đàn ông vẫn đi, chẳng bao giờ biết chán, hay thật! Đàn ông chạy xe từ đầu chợ đến cuối chợ, quay xe lại từ cuối chợ đi đến đầu chợ, luống cuống đến là tội nghiệp. Mua trái cây nhưng là mua trái cây gì, mua một thứ hay mua tất tần tạt mỗi thứ một ít. Một hồi lâu, đành bấm máy alô cho bà chị: "Chị ơi đi thăm vợ thằng bạn mới đẻ thì cần mua trái cây gì?".

Tần biết chuyện lăn đùng ra mà ôm bụng cười. Đàn ông đổ hết cả mặt, sau về chị hỏi mới ớ ra mình lại còn bị mua đất nữa. Có mấy quả cam quả táo mà hết gần cả trăm nghìn. Khổ, lơ nga lơ ngơ, đàn ông đi chợ thì biết mặc cả là thế nào đâu.

Đây là tình hình của năm năm về trước. Đàn ông bây giờ có không muốn vẫn phải đi chợ như thường. Không thể ngày nào cũng ăn bên ngoài, rồi mãi mì gói, bánh mì kẹp thịt được. Lần đầu tiên bắc nồi lên

bếp, tường ngon ăn, đàn ông cứ để lửa cháy đi tắm cho mát. Đang tắm dở chừng thì nghe mùi khét nồng nặc bốc lên, mới tá hỏa tam tinh vội vàng vàng chạy ù ra ngoài. Kết cục vẫn là mì gói "chứa cháy". Rút kinh nghiệm về sau đàn ông chỉ dám nấu những món cực kỳ đơn giản, chẳng mơ mộng đòi làm "Yan Can Cook" nữa.

Chị biết đàn ông vốn sẵn vụng về, thương lắm, lâu lại qua nấu cho một bữa tươm tất. "Chị đã bảo chú lấy vợ đi mà cứ gàn. Mẹ trông mãi. Phải để mẹ thấy cháu chứ...". Đàn ông hể cứ nghe nhắc đến là mau đánh trống lảng. Chị thở dài ngao ngán: "Chẳng vợ con thì cũng kiếm một cô bồ mà đỡ đàn cho mình, nhà rộng thênh thang thế này". Cũng có mấy lần hiếm hoi đàn ông miễn cưỡng nghe lời chị đi "xem mặt". Đều là bạn bè, em, cháu... của chị cả. Chị phải dụ mãi: xinh lắm, đẹp người đẹp nét, không nhanh người ta đi lấy chồng thì phí! Đàn ông đang bị stress vì công việc, thôi thì đi một lần đã mất gì, gọi là giải trí cho đầu óc thư giãn. Nhưng đến lúc ngồi đối diện "người đẹp" rồi, đàn ông đỏ mồm hôi hột, tim đập, chân run, mặt đỏ au, nói mãi chả nên lời. Bà chị ở nhà chờ tin vui, nào ngờ ông em về lắc đầu: "Chẳng được gì cả chị ơi!".

Càng thêm tuổi, tiêu chuẩn của đàn ông mỗi lúc một nâng dần lên. Đẹp là đương nhiên rồi này. Nhưng đẹp phải đi đôi với sự thông minh, duyên dáng. Nói chuyện mà nhạt như nước ốc thì còn thú vị nổi gì. Rồi thì phải đảm đang này, nấu ăn ngon, việc nội trợ trong nhà không bao giờ phải đến lượt đàn ông làm...

Bà chị chịu thua với ông em: "Lạy chú, chú già đến nơi rồi đấy."

Đàn ông môi phì phèo điều thuốc.

Nhận được cuộc điện thoại bất ngờ hẹn gặp của người xưa, đàn ông hơi bàng hoàng. Bao nhiêu năm không gặp nhau rồi. Mọi ngày ăn

mặc tuềnh toàng, hôm nay ráng chải chuốt một chút. Đàn ông nhớ những ngày còn bên nhau, nàng ngồi sau xe đạp cho đàn ông đèo đi chơi, cứ như là thơ là phim vậy. Giờ ra đường thấy mấy em xinh như mộng ngồi sau SH, Dylan, đàn ông phì cười. Ít ra đàn ông còn phúc hơn các thằng chở mấy em ấy.

Nàng vẫn đẹp, nhưng theo một kiểu khác. Nàng vừa cùng chồng về nước, thăm lại quê hương sau mười mấy năm bên xứ người. Anh chồng mắt xanh, mũi lõ, bập bẹ được vài câu tiếng Việt vợ dạy cho, lịch sự bắt tay đàn ông.

- Em nghe bảo anh vẫn chưa vợ con gì, còn nhớ em hay sao?

Đàn ông ngượng chín mặt:

- Thì cũng có nhớ, mà kiếm mãi chẳng tìm được ai phù hợp...

Chẳng biết anh chồng nàng nghe có hiểu gì không mà cũng cười cười, gật gật hóng chuyện. Đàn ông thấy không thoải mái, ngồi một lúc cáo bận đi về.

Mấy hôm sau nàng hẹn đàn ông đi uống cà phê, chỉ có hai người.

Đàn ông ngậm điếu thuốc lá, mắt phiêu du ra ngoài cửa sổ.

- Anh vẫn không bỏ được thuốc lá à? Buồn cười thật anh ạ, chồng em cũng nghiện thuốc lá nặng, có khi còn hơn cả anh nữa. Đúng là, ghét của nào trời cho của ấy...

Ghét của nào trời cho của ấy.... Đàn ông gắng kìm tiếng thở dài rất khẽ. Đàn ông ghét đi chợ, ghét nấu ăn, ghét phải ngồi xem tivi một mình trong đêm. Vậy mà vẫn phải làm tất cả. Làm một mình.

Hôm sau, đàn ông hẹn nàng và chồng qua nhà ăn bữa cơm, cho gọi là biết nhà. Thế là phải đi chợ, mua gì đó đơn giản...

* * *

Đàn ông đi chợ, một mình như mọi khi. Chạm nghĩ, giá mà ở nhà giờ này có một người đàn bà ngồi chờ cơm. 2.2009

Lưu Quang Minh

Già trước tuổi

Thằng người má nặn đứng hờ hững, quay đi hướng khác. Hai tượng còn lại co ro dựa vào nhau, một lớn một nhỏ.

Mỗi lần thấy nó ra chiều dăm chiêu, trán hơi nhăn, hai con người hơi trợn ngược lên là y như rằng má biết nó sắp lên giọng “cụ non” đây. Mọi người nói thằng bé kháu, mà chả biết nó lấy đâu ra mớ triết lý ấy nữa. Nhiều lần má cũng phải ngạc nhiên vì nó. Nó bảo: “Má đừng đi kiếm tiền nữa!”. Má hỏi: “Tại sao? Không kiếm tiền lấy gì nuôi con trai má đây nè!”. Nó lắc đầu quầy quậy: “Không má à. Có tiền chưa chắc đã mua được hạnh phúc đâu.”. Ghê chưa. Mới bấy lớn mà đã biết hạnh phúc - khái niệm trừu tượng nhiều người lớn già đầu rồi cũng chưa định nghĩa được cho đầy đủ. Thế mà thằng bé mười tuổi đáp khi má hỏi hạnh phúc là gì thế này: “Là khi cười mà không gượng gạo đó má.”

Trời. Cười mà không gượng gạo. Phải rồi, nó nói đúng ghê. Nhiều người cười mà lòng có muồn đâu. Như khi nhắc đến ba, má đã ráng cười. Cười vì nó. Nó vốn làm gì có ba. Nên má phải vẽ ra ba cho nó. Người đàn ông đó đã bỏ má ngay khi biết tin má đang mang nó trong

mình. Má cố cười thật tươi. Vậy mà nó vẫn phát hiện.

Má đạp xe chở nó đi học. Ngồi đằng sau, nó nghĩ ngợi gì đó rồi chợt thốt lên: “Má nè, mốt con lớn sẽ kiếm thật nhiều tiền cho má!”. Má cười: “Sao vậy, bữa mới nói má là có tiền chưa chắc có hạnh phúc mà.”. Nó (lại) lắc đầu: “Má hông hiểu gì hết trơn. Con kiếm được nhiều tiền nghĩa là con giỏi. Con giỏi là không uổng công má nuôi con. Vậy là má sẽ thấy hạnh phúc!”.

Ừ đúng rồi. Cả đời má chỉ mong nó nên người. Không hạnh phúc thì là gì đây.

Nó ít khi hỏi má bao giờ ba về. Má chỉ kể cho nó rằng ba đi làm xa, mốt sẽ về đón má con mình đi lên thành phố. Chỗ đó đẹp và rộng hơn căn nhà lụp xụp hai má con ở nhiều. Nó nghe xong không nói gì. Chẳng lẽ đúng là nó “già trước tuổi”?

Cô giáo cho nó bài tập nặn đất sét. Nó về cặm cụi nặn cả ngày, mồ hôi nhễ nhại. Má đang nằm nhồm dẫy xem nó: “Sao vậy con?”. Nó chia ra cho má xem. Nó nặn ba người. Nhưng một không có mặt. Nó méo. Tự nhiên má cũng muốn khóc. Nhưng rồi má lại cười: “Để má nặn cho con.”

Chiều hôm sau nó về khoe bài tập thủ công được 8 điểm. Nhìn nó hồn nhiên, má thấy mình cả nghĩ quá. Thế nhưng đến tối nó nói: “Má biết sao con chỉ được 8 điểm không?”. Má lắc. “Tại tại nó không nhìn nhau đó má!”. Má giật mình.

Thằng người má nặn đứng hờ hững, quay đi hướng khác. Hai tượng còn lại co ro dựa vào nhau, một lớn một nhỏ.

Má nhớ định nghĩa hạnh phúc của nó.

(Nguồn: *Hội ngộ văn chương*)

Lưu Quang Minh

Lãnh lặn

Hùng bật màn hình vi tính lên. Gã quan sát hình ảnh quen thuộc của giao diện Windows đang hiện lên từ từ. Nhưng bất chợt, đập vào mắt gã là hình ảnh phản chiếu của...chính gã. Gương mặt kia bị biến dạng vì phồng. Không thể nào diễn tả được. Gã đã đeo vào gọng kính thật dày mà vẫn không sao che đi được khuôn mặt đáng sợ này. Tại sao lại là gã? Tại sao không phải là một ai khác ngoài gã? Gã nào có tội gì ...

Cô chủ tiệm Internet đưa cho gã mảnh giấy ghi giờ vào. Họ vẫn thường dùng cách này để tính tiền cho khách. Gã nhận lấy, rồi ung dung nhấp chuột vào biểu tượng chương trình chat Yahoo Messenger trên màn hình. Thật chậm rãi, gã gõ lách cách vào bàn phím nick name và mật mã của mình. Enter! Khuôn mặt cười biểu tượng quen thuộc của Yahoo Messenger hiện lên trước mặt gã. Càng quan sát, gã càng thấy nó thật dễ thương. Gã đã ước chi có một khuôn mặt bình thường. Không cần đẹp, chỉ cần bình thường thôi. Ngày xưa...gã đã từng có một gương mặt lãnh lặn như thế. Vào rồi. Cửa sổ ghi tên các nickname bạn gã hiện ra. Gã kéo chuột xuống, kiểm tìm. Hàng nick name dài dằng dặc. Để xem gã có nhận

ra ai đang trên mạng không. Kia rồi , thằng bạn thân của gã. Nhấp ngay vào tên của nó , gã gõ lóc cóc:“Hi!”

Chắc nó cũng đã thấy gã lên mạng nên trả lời ngay:“Hi! Khỏe không mày?”

Gã đáp:“Khỏe! Mày đang làm gì đó?”-“Đố mày biết!”-“...Chắc lại đang “cưa” cô nào hả?”

Gã đánh thật nhanh những dòng đó. Quá biết con người của Dũng - thằng bạn thân chơi chung với gã suốt thời cấp 3 – gã hiểu ngay từ biết có ý nghĩa gì. Quả nhiên , dòng chat tiếp theo hiện lên ngay sau đó:“Ừa! Mới vừa quen thôi nhưng em này “chất lượng” nha mày!”

Gã im lặng mất mấy giây. Trò quen thuộc của thằng bạn gã đây mà. Lên mạng để tìm bạn gái...tìm những con mồi thơ ngây . Gã tò mò muốn biết lần này Dũng tìm được em “chất lượng” đến đâu. Liên sau đó , gã đánh: “Vậy hả? Thế nào rồi? Cho tao làm quen với được không?”

Dũng chưa trả lời , ắt hẳn đang lưỡng lự. Nhưng rồi gã khẽ mỉm cười. Một nụ cười méo xệch. Bình thường , đôi môi ấy như luôn chảy xệ xuống. Khi cười , trông nó càng kỳ dị hơn. Từ dưới mũi trở xuống không hề có một sợi râu nào , vết phỏng đã cuốn trôi hết các lỗ chân lông trên mặt gã. Chỉ bị phỏng ở mặt , cổ xuống đến dọc hai cánh tay , đầu gã vẫn mọc đầy tóc. Gã cố để mái tóc thật dài cột sao che phủ bớt vàng trán bóng láng của mình. Che đi được phần nào tốt phần ấy. Khuôn mặt dị dạng này , gã nào muốn có nó đâu?

- “Mày muốn chat hả? Vậy thì nhớ nói tốt cho tao đó nha. Tao hẹn nàng tuần sau đi chơi rồi đó. Nick nè...”

Từ lâu , Dũng và gã đã là hai thằng bạn chí cốt. Chuyện trên trời dưới đất gì Dũng cũng kể cho gã nghe , nó hay huyền thuyên không

biết bao nhiêu điều về những cô bạn gái của nó.

- “Được rồi. Tao sẽ nói mày là một người rất đáng hoàng tử tế , đã yêu ai là... chung thủy suốt đời , chịu chưa?”

- “Hí hí hí! Ước gì tao được như thế nhỉ? Thôi , chat ẹ ẹ đi!”

Gã bấm vào công cụ “add” nick trên Yahoo Messenger. Một cửa sổ khác hiện ra, gã nhấn nhá cẩn thận từng chữ trong nick của cô gái để chắc chắn rằng mình không gõ sai. Xong xuôi , gã còn phải chờ xem cô nàng có đồng ý chat với gã hay không...

- “Sao rồi Hùng? Add nick của nàng chưa?”

- “Đang chờ. Mà cô ấy tên gì vậy mày?”

Một cửa sổ hiện lên. Cô ta đã chấp nhận. Lại hơi nhếch môi , gã gõ ngay:

- “Chào! Mình chat nhé!”

- “Rất sẵn lòng. Bạn là ai vậy?”

Bấy giờ , Dũng mới trả lời câu hỏi của gã:

- “Tên là Nhi. Nói nàng bật webcam cho mày xem. “Xinh như cô tiên” ấy!”

Gã thích thú. “BUZZ”. Cô ta đang hồi thúc , khiến gã phải đánh ngay:

- “Tôi là Hùng. Bạn của Dũng.”

Trái với mong đợi của gã , cô gái tên Nhi trả lời:

-“Dũng nào? Mình biết nhiều Dũng lắm , bạn nói rõ được không?”

Bối rối trước câu hỏi ấy , gã liền nói với Dũng:

- “Cô ta bảo quen nhiều Dũng lắm , không biết Dũng nào. Mày nói với cô ấy đi!”

- “Vậy hả...Ừ. Đợi tao nói với nàng mày muốn làm quen.”

Lại chờ đợi. Gã đảo mắt quan sát hai bàn tay mình. Cả hai mu bàn tay đều bị phỏng. Lật hai tay lên , gã nhìn lòng bàn tay với những

đường vân tay chi chít. Họ vẫn thường nói đường vân tay quyết định số phận của con người. Giả sử không có chúng , liệu gã có còn sống không...?

- “Chào Hùng. Dũng đã giới thiệu về bạn rồi. Xin lỗi nhé!”

Dũng đã kể sơ về gã cho cô gái nghe rồi. Gã cũng tò mò muốn biết “xinh như cô tiên” là như thế nào nên gõ lách cách vào bàn phím:

- “Ừ. Mình chơi thân với Dũng từ hồi phổ thông. Bạn tên Nhi phải không?”

- “Phải. Hùng đang ở đâu?”

- “Ở ngoài tiệm Internet. Nhi có webcam không , bật cho Hùng xem nhé.”

- “Hùng muốn xem à. Chờ nha.”

Có thông báo trên màn hình đề nghị gã xem webcam. Gã hăm hở đồng ý ngay. Trên màn hình lập tức xuất hiện một khuôn mặt trắng trẻo , dễ thương, thiên thần . Tóc duỗi , đôi mắt đen láy , má hồng...gã không ngờ được trên đời lại có người xinh đẹp như thế. Dán mắt vào màn hình , gã mê mẩn. Nụ cười của Nhi rất đáng yêu. Dường như cô còn đang chat với ai đó nữa.

- “Bạn dễ thương quá!”

Nhi cười rất tươi sau khi gã đánh dòng chữ đó. Một lúc , Nhi mới đánh lại:

- “Thế Hùng có webcam không? Mình cũng muốn được xem mặt Hùng”

Nhi muốn xem mặt gã? Gã ngược nhìn lên nóc màn hình vi tính. Ở đó có một cái webcam. Lòng gã tự nhiên thấy nôn nao. Gã với tay chỉnh cho webcam hợp lý hơn rồi đánh:

- “Được. Nhi đợi một chút nha!”

Có cái gì đó hồi thúc gã nhanh chóng nhấp chuột vào thanh công cụ trên cửa sổ chat với Nhi. Công cụ mời xem webcam đâu rồi...Dấu trỏ chuột đang nằm ngay trên công cụ ấy. Gã lại nhìn Nhi trên màn hình. Khẽ nhếch môi , gã từ từ hạ ngón tay trỏ nhấp chuột của mình xuống. Đột nhiên , đập vào mắt gã là hình ảnh phản chiếu của...ai đó khiến gã giật tay ra khỏi con chuột thật nhanh. Trên màn hình vẫn là gương mặt đáng yêu của Nhi. Gã lại nhếch môi. Chậm rãi , gọng kiếng được gã tháo xuống và đặt xuống chỗ để bàn phím. Tiếp đến gã vuốt mái tóc bù xù của mình lên để lộ ra vàng trán. Gã quan sát màn hình.

- “Sao lâu vậy Hùng? Có chuyện gì không?”

Bàn tay gã đang vuốt nhẹ từ trán xuống dần đến mũi , qua môi , tới cằm. Gã nhắm mắt lại để cảm nhận hết bàn tay ấy. Tự nhiên , giọt nước không biết từ đâu lăn trên má gã. Nóng hôi hổi.

- “Hùng không trả lời à? Hùng còn đó không?”

Gã thấy ngột ngạt. Mồ hôi đang túa ra. Nóng. Cái nóng không khác chi hai năm về trước. Gã còn nhớ như in. Nằm đó xem ti vi , trên môi gã phì phèo điếu thuốc lá. Rồi gã thiếp đi một giấc dài. Trong cơn mơ , gã nghe thấy những tiếng la hét , những tiếng động dữ dội , cảm giác như chỉ thấy ở hỏa ngục...

Ngày xưa , cái ngày xa xưa ấy gã muốn tìm về mà không bao giờ còn thấy được. Người ta từng bảo Hùng và Dũng là một cặp bài trùng. Bởi vì cả hai đều hào hoa , phong độ và luôn có các cô gái vây quanh. Thế mà cơn hỏa hoạn ấy đã cướp đi của gã tất cả...

Móc trong túi áo để tìm bao thuốc , gã không thể chịu đựng lâu hơn nữa. Gã lại móc túi quần để tìm bật lửa. Môi ngậm chặt điếu thuốc , gã đánh lửa. “Cốp”. Tay gã run lẩy bẩy. Mồ hôi càng túa ra nhiều

hơn. Bên cạnh gã , một người cúi xuống nhặt cái bật lửa lên đưa lại cho gã. Bỗng , đôi mắt anh ta mở to khi nhìn vào gương mặt dị dạng kia. Gã giật lấy rồi quay đi.

Gã rít một hơi dài ngập đầy phổi. Lâng lâng dễ chịu làm sao. Đeo gọng kính vào , vuốt lại tóc cho phủ xuống trán , gã bắt đầu gõ:

- “Xin lỗi Nhi vì ở chỗ Hùng không có webcam. Nhi quen Dũng khi nào vậy?”

Nhi trả lời thật nhanh:

- “Nãy giờ Hùng làm gì lâu vậy? Không sao đâu để lúc khác cũng được. Giờ Nhi phải về rồi , khi khác chat tiếp nha. Tạm biệt.”

Cửa sổ hiển thị webcam của Nhi tối đen như mực. Có thông báo Nhi đã thoát khỏi mạng. Còn lại gã. Bần thần , gã lại gõ cho Dũng: “Mày ơi , Nhi về mất rồi!”-“Ừ”. Nhi bảo mày không chịu chat gì cả , đi đâu lâu lắm đúng không?”-“Chắc Nhi giận tao rồi.”-“Mày có khen tao không đó?”- “Chat được có chút xịu...Nãy giờ mày vẫn chat với Nhi chứ?”-

“Không. Đang chat với em khác!”

Gã ngừng đánh , đưa môi hút một hơi khác. Sao thế này , đôi mắt gã như có lửa:

“Nhi xinh thật đó! Tao nghĩ mày nên dàng hoàng với cô ấy.”-“Dàng hoàng cái gì. Chơi cho vui ấy mà...Mày phải hiểu đời còn dài mà không lo hưởng thụ thì phí quá.”

Tay gã buông thông. Mặt gã trơ ra , bần thần. Câu nói này nghe sao mà quen thuộc quá. Nhớ rồi , gã nhớ ra rồi. Đó là cái câu mà gã và Dũng thường luôn tự nhủ với nhau khi xưa. Đúng thế , đời còn dài kia mà. Nhưng chỉ là trước đây , khi gã còn đẹp trai , còn quyến rũ được các cô gái chỉ với đôi mắt đá lông nheo của mình. Với gương

mặt thể này thì làm sao , gã biết làm sao? Xung quanh gã như bùng lên một ngọn lửa. Lửa của sự tiếc nuối hay lửa của nỗi đau âm ỉ kéo dài từ ngày này qua ngày khác. Một lúc sau , gã mở mắt ra và phì cười:“Hưởng thụ thì hưởng thụ...Giờ tao ước nếu được là mày thì tao sẽ chân thành hơn trong tình yêu”- “Ờ...thằng này hôm nay khá!” – Dũng giật mình.

Đứng lên kêu người thanh toán tiền , gã móc bóp đưa cho cô chủ tiệm sáu nghìn đồng. Gã rít hơi thuốc cuối cùng rồi vút đầu lọc điếu thuốc xuống mặt đường. Đạp mãi , cái xe cub cà tàng vẫn không chịu nổ. Trời chiều thật nóng bức. Gã đội nón vào che phủ gần nửa gương mặt. Cuối cùng xe cũng nổ máy. Bon bon trên đường , gã mãi nghĩ. “Mày phải hiểu đời còn dài mà không lo hưởng thụ thì phí quá”. Tai gã vẫn văng vẳng câu nói quen thuộc ấy. Một câu nói như con dao vô hình găm vào tim gã. Đời gã còn gì để mà hưởng thụ? Thân tàn ma dại thế này thì còn thấy sung sướng gì? Ước gì thân thể gã được lành lặn. Gã sẽ yêu thật lòng, yêu hết mình. Gã sẽ chung thủy với một người , trao trọn linh hồn và trái tim cho người ấy. Gã đang cố cai thuốc. Khó mà dứt ra khỏi thuốc lá nhưng nhất định gã sẽ cai được. Trên đời này liệu có ai không quan trọng hình thức để sau khi cai thuốc gã còn cơ hội quen biết họ , gã tự hỏi. Sao gã lại đòi hỏi một điều quá lớn như vậy? Chẳng phải chính gã cũng trầm trồ trước vẻ đẹp của Nhi đó ư? Gã cũng lại là một kẻ quá trọng hình thức mất rồi... Dừng xe ở góc đèn đỏ , rút bao thuốc ra , gã lấy một điếu. Bất thành linh tay gã run lên , để rơi điếu thuốc xuống mặt đường. Gã chết trân. Không , gã tin rồi một ngày nào đó sẽ có người nhận ra sự lành lặn bên trong con người của gã . Điều mà trước đây khi gương mặt gã còn điển trai thì gã lại không có được. Trớ trêu thay. Hai mắt

gã hoen đi , cay xè./.

Lưu Quang Minh

(Báo Phụ nữ chủ nhật số 20 , ngày 27/5/2007)

Lưu Quang Minh

Mẹ con Panda*

Con gái thích Hamster. Mẹ ghét tất cả các thể loại vật nuôi trong nhà. Chủ nhật, con gái tạt qua “Nhà vật yêu”, ngắm mấy chú Hamster trong lồng “thấy ghét”. Mẹ xem báo, tập hợp được một chồng bài viết về Hamster, đưa cho con gái. Họ bảo: Hamster là chuột. Có thể lây bệnh cho người. Nguy hiểm!

Con gái lên mạng, tìm hình Hamster. Vào chat, bạn con gái bảo:

“Hamster không phải chuột, nói bậy!”. Con gái trầm ngâm ngồi nghe bạn giải thích, nhưng con gái giải thích thì mẹ có nghe không?

Bạn con gái bảo giờ người ta không ầm ĩ chuyện Hamster cả lên như dạo trước nữa. Cũng không thấy ai bán bị phạt 30 triệu. Chưa ai nuôi bị tịch thu. Con gái vào diễn đàn người yêu Hamster trên mạng, xông xáo. Khá nhiều bạn cùng tuổi con gái đang nuôi Hamster. Con gái thích quá, các bạn ấy còn chụp và “up” hình mấy bé lên nữa, dễ thương ghê!

Càng ngày mẹ càng cảm thấy con gái mê Hamster đến không chịu nổi. Đón con gái đi học về, ngồi đằng sau xe cứ huyên thuyên với mẹ:

“Hamster có nhiều loại lắm mẹ ạ! Bear này, Robo này, Campbell này...”

Về đến nhà, phụ mẹ lật rau, rửa soạn cơm tối, con gái lại vanh vách: mà mỗi loại một tính nhé mẹ. Bear thì to con mà lười lắm, chỉ toán thấy ngủ thôi. Robo bé xíu nhưng lanh, chạy nhanh ời là nhanh. Campbell thì có nhiều loại, mỗi loại tùy màu lông người ta lại đặt tên khác nhau như Panda này, Albino này...

Cứ thế, cả bữa cơm tối chỉ toàn nghe con gái nói về Hamster. Mẹ nhức hết cả đầu. Ăn mau còn học bài, con!

Con gái cụt hứng, thôi không nói nữa.

Lên lớp, con gái nghe nhỏ bạn báo tin: nhà tao con Sue vừa đẻ, giờ chẳng biết làm sao...

Sue là Panda cái, nghe người bán bảo đã từng đẻ một lứa. Lứa thứ 2 này lại liền tù tỳ 4 baby xíu xiu. Nhỏ bạn bảo bây giờ Sue dữ lắm, ai đụng vào lông nó cắn ngay. Nó đang chăm con mà.

Hồi đầu mới đem Sue và Bin về cũng thế. Chúng trái tính trái nết,

không quen mình là cú thế cắn. Bin là con đực, mập mạp gấp đôi Sue. Hai “vợ chồng” tuy dữ dằn thế mà lại quấn quýt nhau lắm, chẳng thấy gây lộn bao giờ. Tròn xoe mắt nghe bạn kể, con gái cứ như đang xem hai đứa nó chơi đùa trước mặt. Bạn rủ đến nhà xem gia đình Sue và Bin, con gái gật ngay. Cuối tuần này, tao đem đồ ăn cho mấy bé nữa...

Con gái hí hửng ra mặt, “xin phép mẹ chủ nhật cho con qua nhà My chơi!”

Rồi con gái đi mua hạt hướng dương và sô cô la, hai món khoái khẩu của các “em bé”.

Bin tròn vo như cục bông gòn, My khéo chăm thật. Con gái tấm tắc khen. My bảo giờ My chẳng dám lại gần Sue nữa. Bin đã được tách riêng ra, không ở chung, để Sue còn tiện chăm con. Con gái he hé nhìn vào lồng, nhẹ nhàng chẳng dám gây tiếng động, thấy Sue đang cho con bú.

“Sue giờ gầy hơn trước đó, tại phải cho mấy nhóc sữa mà. Tao phải bồi bổ cho Sue phô mai, bơ...mấy đồ bổ dưỡng để Sue mau phục hồi...”

Tội nghiệp Sue chăm những 4 đứa, cực thật.

“Không phải 4, chỉ còn 3 thôi...”

Con gái xem kỹ lại, đúng là còn 3 thật. Thế một bé nữa đi đâu mất rồi?

My lắc đầu quầy quậy...

* * *

Về đến nhà, con gái mở điện thoại, xem lại mấy tấm lúc nãy tranh thủ chụp Bin. “Bé” Bin béo tròn ục ịch, chẳng bù cho Sue gầy gò xương.

Thì đúng rồi Bin chỉ toàn lo ăn và ngủ, có phải chăm con như Sue đâu. Sao chán thế nhỉ, đàn ông đàn ang mà chẳng biết phụ vợ gì cả, con gái bức xúc lắm...

Mẹ gọi con gái xuống ăn cơm. Chắc không bao giờ có chuyện mẹ cho con gái nuôi Hamster đâu. Con gái ăn, chẳng thấy ngon tẹo nào. Nhớ lại hồi chiều, con gái thương mấy bé baby quá. Khi sinh ra, không phải baby nào cũng khỏe mạnh. Mấy bé nhỏ xíu xiu, đỏ hồng, chân tay cứ quấy đạp lung tung. Mẹ Sue phải quắp các bé, dồn vào một góc, rồi dùng răng xé nhỏ khăn giấy cô chủ My bỏ sẵn vào lồng, thành tổ cho các bé được ấm. Cẩn thận hơn, Sue lại lấy thân làm tấm chăn đắp lên mấy baby, các bé mò tìm vú mẹ, cứ thế bú thuê thỏa.

“Mơ màng gì thế hả con?”

Con gái ậm ừ: dạ không ạ. Mà nghĩ lại, hồi ấy mẹ chăm con gái chắc cũng cực lắm, chẳng thua bé Sue đâu. Trời ạ, người thì phải hơn chuột chứ, nói sao thế nhỉ, con gái bầm bụng, tùm tùm cười một mình.

Đến giờ học bài, con gái lại “mơ màng”. Mẹ để ý, thở dài, con gái mới lớn có khác, tâm trí cứ bay đâu đâu ấy, lên cả tận mây xanh.

“Bé thứ 4 không qua nổi mảy ạ...”

Mặt My buồn xo. Con gái cũng buồn. Con gái ngồi học bài, càng buồn kinh khủng. Bé ấy còn chưa kịp mở mắt để nhìn cuộc đời cơ mà. Sinh được một tuần, các bé bắt đầu mọc lông. 12 ngày sau, lông đã khá đầy đủ, mấy bé mới mở mắt. Hai tuần thì bắt đầu tự đi kiếm ăn được. Nghĩa là lúc từ bụng mẹ Sue chui ra cho đến khi đón ánh mặt trời đầu tiên, phải qua 12 ngày. 12 ngày ấy các bé hoàn toàn dựa vào “tay nghề” chăm sóc của mẹ Sue. Mà đâu phải mẹ Panda

nào cũng chăm con tốt...

“Con gái của mẹ, sao thế hả con?”

Tối nào mẹ cũng phải ôm con gái vào lòng mới ngủ được. Mẹ thích nhất nghe con gái tỷ tê, huyền thuyên đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Nhưng từ dạo con gái mê Hamster, mẹ không thích, mẹ không muốn nghe. Mẹ hay ngắt lời, chuyển qua đề tài khác, làm đủ kiểu cho con gái mất hứng, miễn sao không còn nhắc đến lũ “chuột bỏ dơ bẩn” ấy.

* * *

Hôm nay hình như con gái đón bình minh muộn hơn mọi ngày. Con gái thấy người uể oải khó chịu, lại còn nhức đầu, sổ mũi nữa. Mẹ đặt tay lên trán con gái:

“Sốt rồi con ạ!”

Hèn gì con gái muốn dậy mà không sao dậy nổi. Cũng may, hôm nay là chủ nhật.

“Con gái của mẹ ăn cháo nhé.”

Con gái đau họng quá, cổ lắm mới “dạ” được. Mẹ nấu cháo trắng, khói bốc nghi ngút. Xong múc cháo ra, bỏ trứng muối vào.

Ăn cháo rồi uống thuốc, con gái đắp chăn ngủ. Cả ngày hôm đó chẳng đi đâu chơi được.

Đến thứ 2, thấy con gái vẫn còn sốt, mẹ viết đơn xin phép cho con gái nghỉ học. Mẹ thường bảo: sức khỏe là quan trọng nhất, không có sức khỏe dù cố mấy ta cũng khó làm được việc gì. Con gái ngẫm nghĩ lại, mẹ nói đúng ghê.

Mẹ phải đi làm, con gái ở nhà một mình. Buồn quá, giờ này bạn bè đang ở trên lớp cả rồi. Con gái đỡ sốt hơn một chút, mở máy tính lên

mạng. Con gái vào trang diễn đàn Hamster như thường lệ, lại ngắm nhìn mấy bé. Không biết mẹ lo thế có đúng không nhỉ, Hamster sẽ truyền bệnh cho con gái ư?

Ở cơ quan, mẹ gọi điện thoại về nhà. Mẹ dặn con gái ăn cháo mẹ nấu sẵn ban sáng rồi uống thuốc. Cô Thương cùng phòng hỏi thăm: “Cháu bị ốm hả chị?”

Cô Thương lúc ấy đang vào mạng, lại vào ngay đúng trang “Hamster”. Mẹ nhìn thấy, la làng:

“Thương cũng thích mấy “cửa nợ” này à! Con gái chị mê đến mức phát điên, mà nhất quyết chị không cho nuôi!”

Cô Thương cười:

“Không chỉ con gái chị phát điên đâu, cả triệu người ấy chứ.”

Hỏi kỹ, hóa ra cô Thương...cũng nuôi Hamster. Mẹ kể ngày nào con gái cũng “tra tấn” mẹ về Hamster, mở miệng ra là Hamster, thiếu Hamster là chịu không nổi. Mà chúng nó có sạch sẽ gì, nuôi chỉ tổ rước bệnh vào thân.

Cô Thương nghe mẹ, im lặng. Mẹ rói rít xin lỗi, chắc là “đụng chạm” đến cô rồi. Nhưng cô bỗng nói:

“Chị này, có khi nào chị nghĩ cháu nó đang cô đơn quá không? Nhiều lúc không biết nói chuyện với ai, dù người thân, chẳng lẽ nói với cái bàn cái ghế. Thôi thì đành có một con vật nào đó để mà trò chuyện...”

Mẹ giật mình. Nhà ở chung cư, mẹ đã kiên quyết từ lâu sẽ không nuôi bất cứ một con vật gì trong căn hộ.

Lẽ nào, cô Thương đúng.

* * *

Ở nhà, con gái mãi ngắm mấy bé Panda trên màn hình: Panda ơi, Panda à. Hôm nay chị ốm rồi, phải nghỉ học ở nhà đây, bé có thương chị không?

Thôi thì, khi nào chị khỏe, chị lại sang nhà chị My thăm mẹ con mấy bé. Panda ơi, chờ chị nhé... ./.

Lưu Quang Minh – 12/2008

** Panda: Tên gọi một loại Hamster thuộc họ Campbell, lông màu đốm hoặc khoang đen, khá dữ.*

Lưu Quang Minh

Thiên thần của anh

Hin U cầm lấy tay Su In, khẽ nói: “Dù thế nào chăng nữa, em nhất định phải sống, Thiên thần của anh”.

* * *

Đó là lúc anh cảm thấy yêu nàng nhất. Căn bệnh ung thư đang tiềm tàng trong cơ thể nàng. Hin U từng nói rằng nụ cười của cô giống như nụ cười của một thiên thần vậy. Nụ cười đẹp như có ánh sáng,

đã làm anh phải lòng ngay lần đầu tiên ngắm nhìn...

Đến đoạn này đột nhiên tập phim kết thúc. Đang say sưa mỗi tình đẹp để đúng thật “chỉ có trên phim” ấy, em như ngã uỳnh từ chín tầng mây cao tít xuống mặt đất lạnh tanh.

Bao giờ mà chẳng vậy, hết đúng lúc gay cán nhất, hồi hộp nhất vốn là một “chiêu” của các nhà làm phim mà. Nghĩ thế nhưng em vẫn muốn phim dài hơn chút nữa, chỉ để cho em không tự dưng cảm thấy lòng hụt hẫng. Em thờ dài, cũng giống như tình yêu thôi, đang trong giai đoạn đắm thiết nhất, say mê nhất thì hay dùng một cái nhận ra “điều gì đó”...

Em theo dõi “Chuyện tình Harvard”* gần một tháng nay rồi. Ban đầu nhằm giết thời gian, xem chỉ vì không biết nên xem cái gì. Em nhaoay nhaoáy remote, chuyển hết kênh này đến kênh khác, cuối cùng dừng lại khi bắt gặp nụ cười thiên thần đã làm chàng Hin U - sinh viên khoa Luật đại học Harvard - phải ngây ngất.

Thế là em có việc để làm. Mỗi tối cứ đến bảy giờ rưỡi, em lại chộp lấy remote chuyển qua kênh “ruột” đang trình chiếu phim. Lúc mới xem em hay nhủ thầm, nhỏ diễn viên làm gì có được nụ cười kia mà anh chàng ngợi ca gớm thế. Xinh thì cũng xinh đấy, nhưng nó giả giả thế nào...Bản chất của diễn viên vốn đã là “diễn”, nghĩa là giả rồi, mà giả thì cố mấy cũng giả mà thôi.

Em ganh tỵ với Su In hay sao? Ừ phải, cô ta có khối thứ để người ta ganh tỵ. Xinh đẹp này - mới có tận hai anh xin “chết”, thông minh này - miễn bàn vì học tận ngành Y của Harvard, nhân từ này - nghe đâu

cô ta ước mơ trở thành tình nguyện viên phục vụ y tế tại các nước nghèo Nam Phi, rồi lại có một tình yêu đẹp đến mức không tưởng... Quá nhiều điều em không có. Thế nên em có dịp khóc suốt mướt đến sưng húp hai mắt khi mối tình của hai người gặp phải trắc trở. Em khóc cho họ mà tiện thể “xả” luôn cho mình.

Và cứ thế em theo sát phim, để những điều mình chỉ được mơ hiện hữu trước mắt. Phim kết thúc, giấc mơ của em theo đó cũng tan đi đâu mất. Em đành trở về nơi căn phòng bé nhỏ, ôm gấu bông, lặng đi với những nỗi niềm.

Phải chờ đến tận tối hôm sau mới được xem phim tiếp. Thời gian thật kỳ lạ. Đôi khi em cảm thấy nó vô cùng ngắn, có lúc lại trở nên dài vô tận. Phần còn lại của ngày hôm nay em biết làm gì đây?

Em rất sợ mỗi khi một mình. Những điều chôn kín từ lâu như phơi bày trước mắt, em cảm thấy rõ ràng nỗi cô đơn mình ráng tìm quên hiện ra, vây bủa.

Chạy trốn tuyệt vọng, mỗi lúc như thế em thường chỉ biết ôm Misa - con gấu bông. Em xiết chặt vào lòng, nỗi tủi thân theo đó dần đọng lại, nghẹn ứ nơi đáy tim. Kim nén mãi để rồi đến một lúc, em đành quay sang trò chuyện với gấu - đứa bạn em cho là thân thiết nhất.

Rất nhiều chuyện em chỉ nói riêng Misa biết. Misa vốn là một người bạn tốt, vì khi nghe em kể, không bao giờ nó tráo trở liền sau đó đem chuyện của em đi “buôn dưa” với kẻ khác. Chỉ yên lặng lắng nghe và

cảm thông, Misa thật đáng yêu.

Em ôm gấu, thủ thỉ về anh. Về người em chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, trong thinh lặng. Người mà em không bao giờ làm được như Hin U, chạy đến nắm thật chặt bàn tay rồi thốt lên một lời nào đó vô cùng cảm động, khiến tim phải run lên muốn bật tung khỏi lồng ngực.

Chẳng thể, vì em nào có sự mạnh mẽ của anh. Em mãi chỉ là một cô gái yếu đuối, bình thường... Trong một thoáng giây nào đó, em từng ước được là Su In - cô gái có tất cả - để không phải khổ sở kiếm tìm hạnh phúc - thứ hạnh phúc xa xỉ- yêu và được yêu.

Trút được nỗi lòng, em phần nào nhẹ nhõm hơn. Ôm Misa, em dần thiếp đi. Mong những giấc mơ sẽ đến, để ngày mai thức dậy bẽ bàng nhưng còn le lói hy vọng. Vì không còn hy vọng, cuộc sống sẽ ra sao?

* * *

Mưa đêm. Anh lơ đãng đảo mắt lên tivi, ngáp khế. Đầu mùa mưa, càng về khuya trời càng chuyển lạnh. Nhưng đâu có thấm gì so với mùa đông ở Harvard.

Trên tivi đang chiếu cảnh Hin U và Su In cầm tay nhau trên đường. Trời lạnh đến nỗi hơi thở của họ tràn ra như sương như khói. Anh “chặc”. Trời lạnh thế mặt mày vẫn vui vẻ, tíu tít. Chắc bởi họ được “sưởi ấm”.

Đến đây, anh mới “hèn chi”...Hèn chi mà mưa Sài Gòn mới có chút thôi đã khiến anh tê người. Hèn gì bao nhiêu chăn êm nệm ấm cũng

không ngăn được cơn buốt lòng như có hàng trăm nghìn giọt mưa rơi rớt trúng. Đến tận hôm nay anh vẫn chờ...

Khi xem loạt phim này, anh thấy khó chịu. Khó chịu vì phim hay lý tưởng hóa, huyền thoại hóa vấn đề. Tình yêu với những người trong phim đến thật dễ dàng, cứ như đến là chắc chắn phải đến. Vì không đến cũng đâu có được.

Phim đâu thể lê thê, khán giả không có thời gian chờ, diễn viên chỉ được trả từng ấy cát-xê, và ông đạo diễn phải tiếp tục lo quay phim khác. Không như cuộc đời anh nhiều khi chỉ như một chuỗi ngày nói nhau trong chán chường, chẳng có cảm xúc, yêu đương hay bất cứ cái gì lãng mạn. Nếu đời anh đem lên làm phim thì khán giả ngủ gục tắt ti vi đi nằm sớm mất thôi.

Nói vậy không có nghĩa là anh chưa từng yêu. Anh yêu lắm chứ nhưng tiếc thay lại âm thầm. Nên chưa khi nào ai biết. Đôi lần, anh bắt gặp ánh mắt người ta thoáng nhìn - không biết vô tình hay cố ý.

Tim anh quặn lại, mặt đỏ như gấc. Anh tự hỏi: “Mình là đàn ông. Có sao phải chôn giấu tình cảm?”. Anh chẳng biết, cứ nghĩ đến mồ hôi lại túa hết cả ra. Hay vì anh sống nội tâm, im lặng, vui buồn ít thể hiện ra bằng lời.

Anh không giống những anh chàng dẻo miệng vây quanh người ấy, biết pha trò, nịnh hót... Trong thế giới riêng của mình, thường cảm thấy lạc lõng và buồn nản, anh tìm xoa dịu lòng bằng ánh mắt ai...

Chàng Hin U tài thật. Anh “chặc” - theo thói quen - khẽ lắc đầu. Một

tay “cưa gái” có nghề. Những lời chàng thốt ra có cô gái nào lại không “chết”. Anh rất thích cách Hin U thân mật gọi Su In: Thiên Thần. Sao có thể nghĩ ra một đại từ nhân xưng hay đến vậy..

Theo dõi bộ phim không sót tập nào, cũng vì Hin U đã truyền cho anh nhiều xúc cảm. Phấn khích nhất là lúc Hin U gây cười, chọc cho Su In phải tủm tỉm, khi ấy anh - đang xem - cũng tủm tỉm theo. Óc hài hước không phải ai cũng có. May mắn cho anh chàng sở hữu nó vì cô nào chẳng thích được cười nắc nẻ. Anh “chặc”, giá mà anh cũng có, dù chỉ một chút tài vật.

Bởi tính anh quá khép, anh thật đâu có muốn. Cuộc đời có dăm bảy loại người, chắc chỉ riêng có anh là loại đáng chán nhất. Thất vọng xen lẫn chán nản.

Trời vẫn mưa. Từng giọt nối nhau như tấu lên trong lòng anh những khúc nhạc rời rạc. Hết nhìn mưa qua khe cửa sổ lại nhìn tuyết rơi trên thềm mùa đông trắng xóa của tivi, anh nhận ra một vài điểm chung.

Dù là mưa hay tuyết, cả hai đều dễ dàng đem đến một cảm giác buốt lạnh. Không phải cái lạnh bên ngoài xâm nhập vào da thịt, cái lạnh kỳ lạ thay lại trào ra từ chính tâm hồn đang trống rỗng. Yêu nàng chỉ mong được thoát khỏi cô đơn. Nhưng yêu nàng, cô đơn lại lớn hơn gấp đôi lần.

* * *

Họ gặp nhau tình cờ. Có khi chẳng phải gặp. Họ nhìn nhau. Chưa

chắc đã là nhìn. Vì câu chuyện này không được như tivi thường hay chiếu. Trên phim, ta sẽ bắt gặp cảnh hai nhân vật nhận ra, bồn thần, rã rời, vội vã, ôm chầm lấy nhau, quần quít, say sưa, hạnh phúc. Ta chỉ thấy hai con người, lạc lõng trong dòng xe cộ bon chen tấp nập, vô tình va phải nhau. Đầu xe người này chạm nhẹ đuôi xe người kia...

Bất ngờ! Một cái lườm bén ngọt.

Ánh mắt ấy. Là ánh mắt ấy. Ánh mắt dịu dàng ngày nào làm anh say sưa, mê mải kiếm tìm. Ánh mắt của nhớ nhung, của ký ức... sao hiện lên rõ ràng. Chợt thấy chua xót.

Gương mặt nàng tuy che đi vì chiếc khẩu trang kín bưng nhưng chẳng thể làm anh nhầm lẫn với ai được. Chính là nàng.

Và nàng - cô gái vẫn hay thủ thỉ một mình với gấu Misa – cũng chết lặng đi vì quá đổi kinh ngạc. Cái lườm ấy cô ném cho hết thảy mọi kẻ từng khiến cô phải phiền lòng, khó chịu, có bao giờ nghĩ một ngày sẽ dành “tặng” cho anh. Anh chàng suốt quãng đời sinh viên, chẳng hề hé môi với cô một lời – tréo ngoe, là người cô yêu tha thiết.

Thời gian - như cô từng cảm nhận - có lúc ngắn ngủi, có khi lại dài vô tận. Chỉ có điều, dẫu ngắn hay dài nó vẫn trôi, chẳng lúc nào ngừng lại. Không như những tập phim, đến lúc “hết” có thể chờ đợi để đến ngày hôm sau xem được tập tiếp theo. Chẳng cách nào quay lại, những cái mất đi chỉ còn là ký ức.

* * *

Hôm nay tivi phát lại “Chuyện tình Harvard”. Bẵng đi ba bốn năm trời anh mới được thấy lại nụ cười của Su In. Anh bật cười khi nghe hai chữ “thiên thần” từ miệng Hin U. Trong lòng anh cũng có một thiên

thần. Rồi anh “chặc”, theo thói quen cố hữu. Thật tiếc, thiên thần của anh có lẽ giờ này đã “bay” lên trời, cùng với muôn ngàn ánh sao mất rồi.

Anh một mình, chẳng thay đổi mấy so với ngày trước. Tuy vậy, người ta đâu thể trẻ mãi không già như những nhân vật trên phim được. Anh đã già đi – dù muốn dù không.

Bồi hồi, khoảnh khắc gặp lại lạ lùng ấy, ý nghĩ vờn lấy anh: thiên thần hóa ra không thật “thiên thần”? Đêm nay sự mơ màng không còn nữa, nhường chỗ cho ánh lờm kia như một con dao vô hình cứa vào anh những vết dài.

Trời lại mưa, cái lạnh tê hờn của năm xưa. Người con gái ấy không bao giờ biết được, đã từng có một người từ lâu mong đến nắm chặt bàn tay nàng...

Căn phòng khác, chú gấu Misa vẫn nằm yên bất động lắng nghe tâm sự của cô chủ nay đã không còn bé nhỏ nữa. Tiếng khóc. Misa lặng yên, âm thầm chia sẻ như hôm nào. Nhưng giá chú có thể nói được, chú đã thử thì: “Cô chủ, không phải lúc nào Thiên thần tình yêu cũng biết phải làm gì...”.

Trên tivi, tiếng của chàng Hin U:

“Dù thế nào chăng nữa, em nhất định phải sống, Thiên thần của anh”.

Mưa vẫn rơi. Thiên thần của chàng Hin U đã sống. “Thế còn thiên thần của anh?”

Anh rùng mình, mơ hồ văng vẳng bên tai tiếng nói ấy. Rồi anh trầm ngâm nhìn thoáng qua căn phòng lạnh tanh, sợ hãi xen lẫn hồi hộp.

* * *

I. Lần giờ quyền sở điện thoại còn lưu giữ từ thời sinh viên, kỳ lạ - số điện thoại của nàng vẫn đây.

Nhấc điện thoại lên, anh run run bấm số. Có tiếng vọng trong điện thoại. Lấy hết sức, anh chỉ thốt được:

“Chào em...”.

Đầu dây bên kia im ru. Lúc sau hơi khe khẽ tiếng nấc. Gấu Misa thình lạng bỗng he hé mỉm cười tươi hơn mọi ngày. Không chừng, gấu bông thật tình cũng biết khóc, biết cười?

* * *

II. Căn phòng kia tivi vẫn sáng. Có một người thiếp đi, miệng cười - giống gấu bông(!), say đến nỗi làm rớt luôn ống nghe điện thoại. Anh đang mơ một giấc mơ đẹp? Không ai biết.

Đôi khi để trốn tránh đời thực, người ta hay xem phim - thường là phim Hàn Quốc - khóc cười cùng nhân vật, rồi sau đó một mình đi vào giấc mơ. Có thể vì trong mơ làm được nhiều điều, những điều chẳng thể tin sẽ làm được trong đời thực.

Anh nhận ra mình đang mơ, nhưng anh vẫn chỉ dám mơ mà thôi. Thời gian sẽ không bao giờ quay trở lại. Thiên thần của anh cũng vậy, sẽ không trở lại. Không bao giờ sao...?

Ừ thì, kết thúc trong phim bao giờ chẳng đẹp hơn ngoài đời.

8/2007

Lưu Quang Minh

* Chuyện tình Harvard: phim Hàn Quốc, phát sóng nhiều lần trên VTV.

Lưu Quang Minh

Thỏ Ragu

Bà gần 70, sống cùng con cháu. Con trai bà làm bác sĩ, tối ngày bận rộn. Con dâu chẳng khá hơn, nó trực ca cho một trung tâm tư vấn, mấy khi thấy nó đâu. Có thằng cháu thì đi học từ sáng đến tối, về nhà ăn cơm tắm rửa xong là chui tọt vào phòng. Bà gọi cũng chẳng thèm dạ thưa. Nó bảo con bận học, bà đừng làm phiền. Học gì không biết, mỗi lần lại gần phòng nó là mở nhạc âm ỉ, cu cậu tay thoăn thoắt trên bàn phím: “pằng pằng, chéo chéo”, quên cả đóng cửa.

Bà thường xuyên ở nhà một mình. Từ sáng đến trưa, từ trưa đến chiều, từ chiều đến tối mịt. Có khi tận khuya vẫn mình bà thui thủi. Bà làm cơm cho cả nhà. Sáng bà đi chợ, mua con cá, cộng hành, ít rau muống về nấu canh. Xong xuôi, tươm tất, con dâu gọi về:

– Mẹ cứ ăn đi, con và nhà con ăn cơm tiệm rồi.

Miệng móm mém nhai cơm, ăn xong bà đẩy lồng bàn, đi nằm. Mắt bà

bị lão, xem ti vi một lúc là mỏi mắt, chịu không xem được. Bà lấy kính ra đọc báo. Báo chí nhiều tin tức, đủ thứ trên trời dưới đất. Chiến sự ra sao, bóng đá thế nào, xăng lên giá rồi... Bà lướt sơ một lúc đã chán. Thời đại tên lửa, nhiều cái phức tạp quá.

Bà ngồi một lúc đã hết cả buổi chiều. Nắng vàng úa lọt qua song cánh cổng sắt to đoàng. Gió hiu hiu, vuốt lơ xơ đám tóc bạch kim.

Như thường lệ, sáng ra bà đi chợ. Người người đông đúc, tiếng rao, tiếng mặc cả trộn lẫn trong không gian đặc quánh của đủ thứ mùi tôm cá, hoa quả cho đến rác rến. Bỏ tay vào túi, giữ chặt xấp tiền con dấu đưa lúc sáng, tay còn lại xách giỏ chợ, dáng lưng còng chậm rãi.

– Bà ơi.

Thằng bé ngồi nép trong một góc nhỏ của khu chợ xô bồ. Mắt nó ươn ướt, ánh nhìn ảm đạm. Bà lại gần hơn, cảm giác thân quen như đứa cháu mình. Lạ thay, có khi, hơn cả thằng cháu ruột.

Lần đầu tiên bà trông thấy nó, dù ngày nào chẳng ghé. Kẽ qua người lại, không một ai mảy may chú ý, trừ bà.

– Chuyện gì vậy cháu.

Ban đầu bà cứ tưởng là một thằng ăn xin. Nhưng không, nó bán. Bán gì, bà tiến sát hơn nữa.

– Bà mua giúp cháu.

Trước mặt nó chỉ độc một con thỏ bé hơn nắm tay chút đỉnh. Con thỏ

đen gầy giò xương, lông xác xơ xù xì. Con vật co ro, lẩy bẩy trước bao nhiêu tiếng ồn ào lạc lõng chung quanh. Không phải là thỏ thịt, đoan chắc. Toàn da bọc xương, thịt ở đâu ra. Hơi thắc mắc vì sao thằng bé lại bán thứ không đáng mua, bà đưa bàn tay nhăn nheo chạm nhẹ vào mớ lông ướt át, con vật khẽ run lên.

– Sao cháu phải bán, giữ mà nuôi.

Sẽ không ai mua một con vật ốm o về nhà. Có mà điên. Ở cái chợ này, người mua cũng như kẻ bán, hời được đồng nào hay đồng ấy.

– Cháu xin bà.

Chẳng hiểu sao lúc ấy nghĩ thế nào bà lại rút tiền trong túi đưa cho thằng bé.

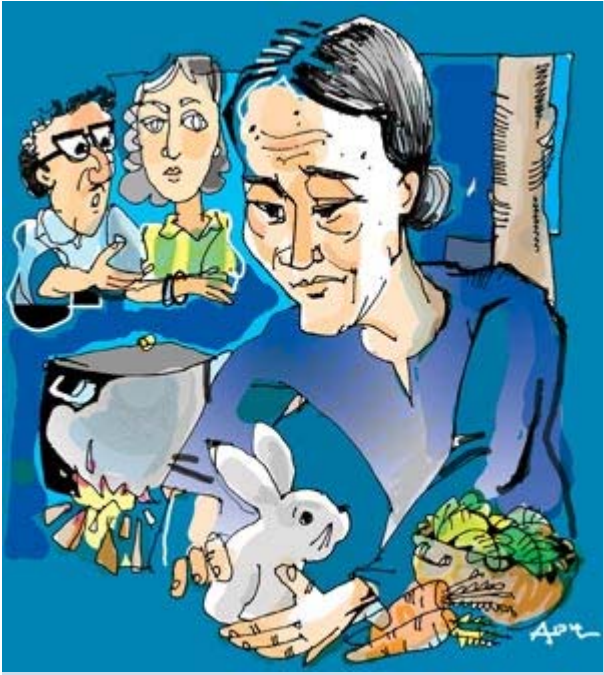
Việc đầu tiên bà làm khi về đến nhà là cho con thỏ gặm một củ cà rốt. Nó say sưa ngấu nghiêng như chưa từng được ăn. “Tội nghiệp mày”. Vừa thì thầm bà vừa vuốt dọc sống lưng nó. Chợt, bà thờ người ra. Bà làm gì thế này, tha một củ nợ về nhà ư? Trong đầu bà, tiếng trách của con trai, con dâu, cả thằng cháu cứng nữa. Quả là hết chuyện rồi.

Mọi ngày quanh bà chỉ quay đi quẩn lại có bấy nhiêu việc. Biết thế nào... Nhưng chỉ một lát, bà thôi không nghĩ ngợi nữa. Ở tuổi bà, lo nghĩ là chuyện không nên. Cứ tạm để “củ nợ” ở đây, đi làm cơm đã. Thỏ còn đang nhấm nháp.

Con thỏ này không đẹp. Đã thế, nó còn có hề ra dáng thỏ đâu. Thỏ phải lông màu trắng, tai dài kia. Ai lại đen thui một đống, nhìn xa cứ tưởng chuột cống. Chẳng thế mà con dâu bà một phen hãi hùng, suýt chút đã giơ cây đập chết toi con vật lù đù, may bà ngăn kịp. Bà đã đĩnh ninh con dâu là người phản ứng mạnh nhất, quả thật. Bà cũng biết nó sẽ chất vấn bà đủ chuyện. Sao cũng được, bà nghe, dù gì đã trót đem về.

– Mẹ định nấu thỏ Ragu à?

Có thịt đâu mà làm. Bà gặt cho chiếu lẹ. Bà già nên lẩn thẩn mất rồi. Con dâu còn nói luyên thuyên thêm một lúc. Bà bảo với nó là bà sẽ nuôi. Sau cùng bà bỏ tạm thỏ đen vào hộp các-tông cạnh góc bếp, xem như cái chuồng.

Minh họa: A. Dũng

Từ hôm ấy mỗi sáng ngoài việc đi chợ mua đồ ăn cho cả nhà, bà không bao giờ quên mua thêm một củ cà rốt, lâu lâu nấu bữa có bắp cải, rau muống bà đều dành cho thỏ Ragu phần lật bỏ đi.

– Ăn no chóng lớn, Ragu ới Ragu à.

Nghiễm nhiên tên nó là Ragu, một món ăn khoái khẩu. Mỗi buổi chiều hiu hắt bà ngồi đón gió, không còn đơn lẻ một mình. Thỏ Ragu gặm gặm củ cà rốt, lúi chúi dưới chân bà. Bà vuốt lên vuốt xuống. Lông thỏ mượt, lại không hề dính ve và nặng mùi như chó mèo. Thỏ không biết kêu. Chỉ biết nhìn, ngửi, chạy và nhai ngấu nghiến. Ai đó nói: “hiền như thỏ”, “nhát như thỏ đế”, đều đúng cả.

– Thỏ ới, thỏ có thương bà không?

Chẳng biết thốt nhiên vì sao bà lại thủ thỉ như thế. Bà thêm được ôm thằng cháu trai vào lòng, xoa đầu, nghe nó kể lể đủ chuyện trên trời dưới đất, làm nũng bà biết bao. Đã lâu lắm rồi. Bao lâu nhỉ. Bà lẫn rồi, không nhớ nữa. Cháu trai của bà ơi, ăn no chóng lớn nhé, cháu yêu.

Nắng lay lắt, le lói từng mảng vàng ố bám lên bốn bức tường lạnh lẽo. Thằng bé ngày nào còn bi bô tập đi tập nói giờ đã lớn tướng rồi. Nó chẳng cần một bàn tay già nua chăm sóc. Ngoài kia bao nhiêu điều thú vị còn lồi cuồn, chờ đợi. Gió cứ thổi, nhẹ đưa, vi vu. Thỏ Ragu nằm bẹp xuống nền đất, tựa đầu vào chân bà. Bà thấy mắt hoeen cay.

Thằng bé bán thỏ không thấy xuất hiện nữa. Bà vẫn mong gặp lại. Thỏ của cháu lớn hơn rồi đấy, béo mập, tròn trĩnh ra. Bước chân bà dường như mau hơn, lẹ làng để kịp về. Tấm lưng còng đôi khi rệu rã.

Thỏ lớn rất nhanh, chính bà cũng chẳng ngờ. Ragu ơi, Ragu à. Ragu chạy nhanh lắm, nghe tiếng bà từ xa đã lĩnh đến ngay. Bà vốn nghĩ thỏ chẳng hề thông minh như chó mèo, chỉ biết ăn thôi.

– Không phải đâu, Ragu nhỉ?

Bà cho Ragu ăn bắp cải. Bà xé từng lá, đưa tận miệng Ragu. Hồi xưa bà cũng đút từng muỗng cơm cho thằng cháu, nó nhõng nhẽo, dụ khi mãi chẳng chịu nhai cho. Cháu ngoan, nhai đi bà dặt đi chơi. Ngoan nào, nuốt nào...

Ragu ham ăn lắm. Xơi hết lá này lại đòi lá khác. Bà phải xé luôn tay.

Ăn nhiều thế, béo lắm rồi đấy nhé.

Chợt bà sững lại. Cái nồi nghi ngút khói. Bà sợ cái nồi nghi ngút khói.

Bà nhắc Ragu lên, ôm vào lòng.

Con dâu rất khó chịu. Nó đi ra đi vào.

– Mẹ ơi, làm thịt đi!

Thở Ragu lớn tướng, cái thùng các-tông bây giờ tỏ ra vô cùng chật chội. Bà bế Ragu khỏi thùng, thấy đúng là nặng thật. Cháu bà ơi...

Thằng cháu bà về, chui tót vào phòng như mọi bận. Bao lần bà tính gọi, nhưng lại thôi. Sao nó gần thế, mà cũng xa cách thế?

Nắng úa. Bà ngồi đón gió. Ragu ơi, cháu có biết buồn không?

Mấy cái lá vàng dứt cây lả tả đậu xuống sân. Thở vụt ra, ngửi ngửi.

Nó có thói quen chạy lung tung, tìm hiểu, bươi hết chỗ này đến góc nọ. Mọi thứ chung quanh đối với nó chắc là lạ lẫm lắm. Lạ lẫm thật.

Bà cũng thế, bà ngồi đây. Lạ lẫm.

Mưa đầu mùa. Hạt li ti. Bà sợ Ragu dính nước, lùa vào nhà. Cháu bà ơi, để bà ru cháu ngủ.

Bà ôm Ragu nhưng chỉ một chốc nó lại nhảy ra. Lạnh cha lạnh chanh, chẳng lúc nào chịu yên. Thằng cháu ngày xưa hiếu động, chuyên môn bị u đầu sút trán, bà phải lấy dầu xoa cho cháu. Nó khóc oang oang: đau quá bà ơi, đau quá bà ơi.

Con dâu nhận trực điện thoại tư vấn ở nhà. Có người gọi đến, tổng đài sẽ tự động chuyển về số máy nhà. Tất nhiên nó chỉ làm thêm ban

đêm. Bà nghe nó nói với người ta:

“Hãy biết quan tâm, lo lắng. Không cần gì lớn lao, có khi chỉ một câu nói, hành động nhỏ nhất...”.

Bà lặng đi. Câu con dâu thường nói với bà là:

– Mẹ cứ ăn cơm trước.

Miệng móm mém nhai cơm, bà nhìn Ragu dưới đất gặm rau muống. Xơi hết cọng này đến cọng khác, ngon lành. Ăn nữa đi cháu, ăn với bà, ăn cho no vào. Mâm cơm lạnh tanh.

Ragu bệnh, nằm im một chỗ. Bà giữ giữ cà rốt tận mồm, nó vẫn không thèm ăn. Ngày bé cháu trai bà bị sốt, mấy đêm bà không ngủ, thay khăn ướt liên tục chườm lên trán cháu. Mau mau khỏe nhé, cháu yêu.

Thỏ bỏ ăn đã mấy bữa, bà lo quá. Bà gọi cho con trai, dù sao cũng là bác sĩ, chắc nó biết. Con trai bà bắt máy, nói:

– Con bận lắm mẹ ơi, chỉ là con thỏ thôi mà!

Ừ, chỉ là một con thỏ.

Bà chôn Ragu dưới gốc cây nhìn ra sân. Con dâu trách:

– Tại mẹ không nghe con, làm thịt luôn có phải hơn.

Bà không nói, dường như cũng chẳng nghe thấy lời con dâu. Ragu ơi, nhớ bà thì làm gió nhé.

Những chiều, bà ngồi đón gió. Gió mát hơn, hiền hòa hơn, tựa như đám lông đen mượt mà. Lá rụng, lảo đảo, chao nghiêng dọc, chạm xuống thềm. Bà nhặt lên, từng chiếc, từng chiếc. Cháu về đây phải không?

Từ dạo ấy bà ăn chay. Bà mua bó rau muống, luộc hoặc xào.
Cả đời bà thương cháu, thương con...

8-2008

LƯU QUANG MINH

Lưu Quang Minh

Tiếng lanh canh và những ô cửa sổ sáng đèn

Tiếng lanh canh và những ô cửa sổ sáng đènXe hủ títu gỗ của đôi vợ chồng và đưa con trai đang dọn hàng lẹ làng với vài ba chiếc bàn gỗ, một chõng ghế nhựa. Phân nửa chúng nứt vỡ, sắp gãy lìa đến nơi. Tuy nhiên nếu chõng hai ba chiếc với nhau vẫn còn có thể “an tọa”, chưa sợ đang yên vị bỗng dưng “bịch” xuống đất. Khách đến ăn cũng chẳng hơi đâu để ý, cốt ta cần “làm” một tô lót bụng đỡ còn cào thôi, nghĩ ngợi nhiều chi.

3 giờ chiều. Ngày “làm việc” thực sự bắt đầu. Từ sáng, cả nhà xoay quanh các “nguyên vật liệu” phục vụ buổi đi bán ban chiều. Nào hành, ớt, chanh... Thịt heo, bò viên, giá sống... Phải thật sẵn sàng. Quan trọng nhất đương nhiên là món chính: hủ títu, mỳ và hoành thánh.

Thằng cu con được “ưu tiên” trọng trách: “gõ”. Chẳng rêu rao gì cho mất công, cứ cái đập đá và muống, lon ton từ góc này đến hẻm nọ, nghe tiếng gõ người ta tự biết, ai kêu gì cu cậu chạy ù về mang ra. Người trạc 13, 14, thân đen nhẻm nắng mưa - như hai thành viên

còn lại - nhưng phải rong ruổi nên trông càng nhiều sương gió. Chỗ bán đối diện một cao ốc hơn hai mươi tầng. Tòa nhà hoàn tất chưa lâu. Trông mới thật hoành tráng, văn minh, bên dưới có siêu thị, nhà sách, hầm để xe hơi... Giá từng căn hẳn đắt đỏ, mà nghe nói bán hết sạch veo. Cái nên xem là người ta đã dọn đến hay chưa. Có cách để biết. Ban đêm, ngẩng mặt nhìn lên. Cửa sổ nào có đèn là đã có người ở. Vậy mà thằng bé giờ ngón đếm, kìa, còn vô khối căn vẫn đen mịt mù.

Họ bán từ chiều đến tận đêm. Tầm mười giờ nghỉ. Khách vào, đủ loại. Một ông honda ôm, vài đứa choai choai, mấy bà sồn sồn... Làm luôn tay. Nhưng không phải lúc nào cũng có khách. Mỗi khi bàn trống, rảnh tay, hai vợ chồng ngồi thừ xuống ghế, mắt chăm chăm nhìn lên. Ngược mỗi cả cổ. Cao thật, bà nó nhĩ. Ừ cao thật. Mấy người kia họ ở cao thế, chả biết có sợ chóng mặt không? Gớm, ở quen thì sợ gì. Sợ chứ, như tôi, chắc chết! Nhiều, mơ sao mà đòi đến lượt...

Có khách, câu chuyện tầm phào bị cắt ngang. Một tô hủ tếu, nhiều nhiều chút nha! Dạ, có ngay, có ngay. Thằng cu chạy về : hai tô mì...làm...lè...lẹ.... Mệt quá, muốn hút hơi, nó với cốc, lấy nước trong bình trà đá, hớp một ngụm. Đôi tay ông chồng đen sần run run thái từng lát thịt mỏng. Chắc không còn mỏng hơn được. Bà vợ ngắt một dúm hủ tếu, cho vào nồi trụng. Một lúc cho chín, bỏ ra tô, lại cho tiếp giá vào. Rồi thịt, hành, ít tóp mỡ rải lên trên. Dội nước lèo, phút chốc đã thành bát hủ tếu thơm nghi ngút. Cắm thêm muống và đôi dưa, xong xuôi, ông chồng đem ra. Thêm hai ba vị khách, cả hai chẳng được nghỉ tay.

Xin lát chanh ông chủ ơi. Ông chồng dạ vâng, lấy dao cắt, đem ra

cùng chén ớt xắt. Thằng con lại đi giao mỳ. Gió hiu hiu. Bà vợ ngồi xuống. Nắng lim dim rồi tắt. Thành phố lên đèn. Ánh vàng phủ xuống gương mặt gầy gò của người phụ nữ tảo tần. Bỏ nón lá dặt sau lưng cho mát, bà lấy tay kẹp lại tóc. Mái tóc pha sương khô gãy. Ấy thế mà ông chồng quay sang, cười chúm chím, bàn tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt lên đuôi tóc vợ. Bà tủm tỉm. Trên đường, thiếu nữ ăn mặc mô đen, tóc nhuộm nâu đúng kiểu “Hàn quốc”, ung dung “rờ” xe tay ga đời mới lướt ngang qua đôi vợ chồng. Bụi vương lại đằng sau.

* * *

Từ taxi bước xuống, hai vợ chồng và đưa con gái nhỏ. Cô bé chột reo: “A, hủ tíu! Má ơi, ăn hủ tíu!”. Má nó cau mày: “Không. Mất vệ sinh chứ ngon lành gì”. “Ừ...con muốn ăn cơ, hủ tíu cơ...”. Ba nó bồng lên: “Mi ngoan, vào siêu thị kìa con, có khu ẩm thực, nhà mình ăn hủ tíu trong đó. Ngon hơn nhiều”. Chừng xuôi xuôi, con bé la: “Thế vào siêu thị, vào siêu thị ăn hủ tíu liền cơ!”. Bị đòi bằng được, ba má đành phải chiều lòng cô con gái cứng. Gia đình này vừa dọn về cao ốc ít lâu.

Thằng cu im ắng quan sát con bé. Nó chăm chú, để ý từng cử chỉ, cách con bé nhõng nhẽo. Bỗng nghe tiếng cầu nhàu văng vẳng, nó bừng tỉnh. Tiếng của cha. Đi gõ đi, ngồi đó hoài.... Nó ậm ừ, đứng dậy, mắt còn hướng về cửa siêu thị. Giờ này, hẳn cô bé con đã thỏa mãn niềm mong ước. Ở đó, bát hủ tíu thơm ngon mắc gấp đôi ngoài này. Được cái “hợp vệ sinh”.

Đêm. Thằng bé vẫn nhip gõ đều đặn. Đôi chân đen đúa đã lâu lâu từng nẻo đường rong ruổi. Học dở lớp 6, nó từ quê nghèo theo cha mẹ lên thành phố với xe hủ tíu. Dù vất vả thằng bé vẫn thương cha mẹ. Nhưng ngày ngày, nhìn đám áo trắng quần xanh rách cặp tan

trường về, nó thèm thườn như thèm một tô hủ tíu lúc đói lòng. Vô số lần, khi đi gỗ, nó ghé tai sát tường ngôi trường : tiếng giảng bài, giọng đọc thánh thót...mường tượng trong đầu cô giáo đang cầm tay nắn nót viết từng nét trên trang vở trắng tinh. Rồi cả lớp tập đếm, làm toán, tính nhẩm... Riêng tài đếm thì nó tự hào. Nó đếm không phải xoàng. Chẳng phải vì mẹ bắt nó đếm tiền. Mà tối tối nhìn lên cao ốc, xem cửa sổ nào sáng, cửa sổ nào không. Cứ thế nó đếm, đếm đi đếm lại. Nhiều quá, hai bàn tay đen đúa lại chỉ có mười ngón thôi. Nhưng nó chẳng sợ. Mới đầu chậm nhưng quen dần, đếm mỗi lúc sẽ ngày một nhanh hơn. Đếm cho thật giỏi để sau này khi đã lớn hơn, nó sẽ thay mẹ đếm tiền. Có nhiều tiền rồi, nó sẽ mua cho cả nhà...một cửa sổ. Một ô cửa sổ sáng đèn phía trên kia...

* * *

Cái bát dơ cuối cùng được rửa xong. Hai dáng người cặm cui thu dọn bàn ghế. Đường phố thưa thớt. Dáng đàn ông xù xì đưa mắt ngóng: giờ này còn chưa về, khuya đến nơi rồi. Dáng phụ nữ gầy guộc càng sốt ruột: lại la cà đây...

Gió buốt cuốn theo vài chiếc lá. Xa xa vọng lại tiếng chổi tre. Thằng bé lúi thủi lê dép lệt xệt. Về thế nào cũng nghe chửi. Nghĩ thế, nó càng cố lết chậm chạp hơn. Nó nhớ lại trận Game đã đời ban nãy. Xuýt chút nữa là thằng đánh giày - bạn chơi Game của nó - phải một phen tơi bời. Không may nó sực nhớ ra: còn chưa lấy chén dơ về. Nó đành hậm hực để thằng đánh giày được một phen hả hê. Lần sau tao sẽ phục thù. Chạy ù ra khỏi tiệm net, lòng nó nơm nớp, đáng lý không nghe lời rủ rê của thằng trời đánh kia... Nó hết dám đi nhanh. Gương mặt quạu quọ của cha, tiếng cầu nhàu của mẹ làm nó chùn bước. Nó ghét lắm.

Nó về tới. Hẳn cha sẽ sẵn tới...mày!...một bạt tai. Nhưng không, người ra đón là mẹ nó : Đi đâu, biết cha mày kiếm không. Ông đi tìm mày rồi. Nó càng lo. Cha về kỳ này no đòn. Mồ hôi nó túa ra. Làm sao dám nói thật, lấy bát dờ về sao lâu thế được. Nó cố bịa trong đầu một lý do thật hợp lý. Vừa nghĩ vừa phụ dọn hàng... Mắt nó lơ mơ. Buồn ngủ lắm rồi. Về lẹ cha ơi, ăn mấy bạt tai cũng được, cho tỉnh. Mẹ bồng chồn đưa mắt ngóng. Biết thế cản không cho ông đi, hết con lại đến cha... Mắt nó díp lại. Máy ô cửa sổ trên kia tắt gần hết rồi. Để nó đếm thử xem. Một...hai...ba... Ba là ba với má... Ui da, nhức đầu quá. Nó vẫn còn chóng mặt vì trận Game lúc tối. Mắt nó cứ dí sát màn hình, quyết ăn thua đủ với thằng oắt mới thôi. Đêm, trên đường đi lấy bát, tình cờ nó đụng phải thằng “bạn làm ăn” ấy. Khởi nói, nghe khích có mấy câu mà máu đã nổi lên đến đầu rồi. Hai thằng vù vào tiệm Net. Chuyện là vậy. Nó phải bịa lại làm sao cho hay đây? Nó đếm xong một dãy cửa sổ rồi. Mắt hoa hết cả lên. Không biết cô bé hồi chiều sống trong ô cửa sổ nào nhỉ. Thật ra, nó rất ghét bọn nhà giàu hợm hĩnh. Nó nhớ từng bị một thằng nhà giàu đi SH xuyết tông phải. Chẳng một lời xin lỗi, thằng thanh niên kênh mặt hét : Muốn chết hả mày, đi đứng kiểu đó có ngày! Dù nó đi trên lề đường đường hoàng, chỉ cái xe tay ga bóng loáng kia cố tình vọt lên lề đang giờ tan tầm- kẹt xe... Với cô bé lại khác. May mắn cô được sống trong một gia đình sung túc đầy đủ, mọi “yêu cầu” đều được ba mẹ đáp ứng. Bất giác mỉm cười, lòng nó thấy vui lây. Trong đầu hiện lên hình ảnh cô bé hồn nhiên mặc đồng phục, đeo cặp tung tăng đến trường...

Quái, ông vẫn chưa về cho nhờ! Giọng léo nhéo của mẹ. Nó đếm tiếp hàng cửa sổ thứ hai của cao ốc. Nhiều khi nó thấy sao cực khổ

quá. Số của nó là phải khổ sao? Cha mẹ đã khổ, nó khá hơn được là bao? Không, không được buồn...Tám...chín...mười... Cười hờ hờ cái răng... Cười lên. Một ô cửa sổ nữa vừa tắt ánh đèn. Đã khuya quá rồi. Nó vụt đứng lên. Để con đi kiểm ống. Mẹ lưỡng lự. Mày kiểm lát ống lại về... Rồi tới bao giờ... Hơi nhúu mày, nó đâm ra sợ.

Đường khuya, bụi phóng nhanh vượt ẩu, kẻ xấu... Đủ thứ lung tung nảy ra trong cái đầu nhỏ với mái tóc cháy nắng. Con biết lỗi rồi, về đi cha.

Nó cúi gầm mặt. Chợt, tiếng dép quen thuộc. Nhận ra, hai gương mặt một già một trẻ như bừng sáng, giây phút hiếm hoi trong đêm tối tăm mờ mịt. A, cha về.... Ông làm tôi lo quá, đi gì lâu dữ vậy, không thấy nó thì phải về chứ. Người đàn ông không kịp phân trần, nhưng đã kịp giơ lên. Trên tay là ba cái bánh giò vẫn còn hơi hổi.

Và ngay cả khi cơn gió buốt tạt mạnh qua, với cả nhà như vẫn không hề hấn. Nó ngấu nghiến cái bánh giò trên tay. Ngon, ngon quá....Từ từ thôi, nghẹn bây giờ.... Kệ, tội thằng bé, người gầy đét, ăn luôn bánh của cha đi con. Lắc đầu, miệng còn nhồm nhoèm. Nó không thấy cha hỏi gì. Nhưng nghe cha nói vậy, tự nhiên trong cổ có cục nghẹn. Sống mũi đã cay cay...

Tiếng lanh canh vẫn đều đặn cất lên, bên cạnh những ô cửa sổ sáng đèn phía trên cao. Càng cao, cửa sổ càng nhỏ, trông lấp lánh như những vì sao. Đâu ai hay lại có những ước mơ bé nhỏ như những vì sao ấy... Chập chờn, đôi khi tiếng lanh canh đứt đoạn. Một vị khách vừa gọi món. Đôi dép lê vội vã chạy về.

Rồi một lần kia, trong một ô cửa sổ, tiếng lanh canh loáng thoáng làm vang lên giọng lãnh lút: “A, hủ tít! Má ơi, ăn hủ tít!”. Tất nhiên má lắc đầu để mặc cơn nhõng nhẽo ngây thơ. Có lẽ còn lâu, cũng chẳng

biết đến bao giờ cô bé mới được thưởng thức mùi vị của tô hủ tít ấy.
Một tô hủ tít đặc biệt.

LƯU QUANG MINH

Sưu tầm :senandbom

Nguồn: <http://english.toquoc.gov.vn/chuyenmuc/vanhocquenha>

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 17 tháng 10 năm 2008